

*Kellemes
húsvéti ünnepeket
kívánunk!*

Várnai Zseni: CSODÁK CSODÁJA (részlet)

Tavasszal mindig arra gondolok,
hogy a fűszálak milyen boldogok:
újjászületnek, és a bogarak,
azok is mindig újra zsonganak,
a madárdal is mindig ugyanaz,
újjáteremti őket a tavasz.

A tél nekik csak álom, semmi más,
minden tavasz csodás megújulás,
a fajta él, s örökre megmarad,
a föld őrzi az életmagvakat,
s a nap kikelti, minden újra él:
fű, fa, virág, bogár és falevél.
Ha bölcsebb lennék, mint milyen vagyok,
innám a fényt, ameddig rámragyog,
a nap felé fordítnám arcomat,
s feledném minden búmat, harcomat,
élném időmet, amíg élhetem,
hiszen csupán egy perc az életem.

...

Bár volna rá szavam vagy hangjegyem,
hogy éreztessen, ahogy érzem
ez illatot, e fényt, e nagy zenét,
e tavaszi varázslat ihletét,
mely mindig új és mindig ugyanaz:
csodák csodája: létezés... tavasz!

Megújult az orvosi rendelő

A kónyi orvosi rendelő a 80-as évek végén épült, és az 1990-es első falunapon adták át a helyieknek. Akkor nagyon modern épületnek számított, ám az elmúlt három évtizedben komolyabb felújítás nem történt rajta, pedig itt zajlik a felnőtt és gyermekorvosi ellátás is, így az épület napi használatban van. Ez a tény, valamint az, hogy a rendelő lényegében a 30 évvel ezelőtti, azóta már eléggé elavult elvárásoknak felel meg, nagyon időszzerűvé tette a felújítást.

Az önkormányzat a felújításra második alkalommal nyújtott be pályázatot (először 2017-ben), és a mostani munkálatokhoz a Magyar Falu Program keretében 30 millió forintot nyert. Ebből az összegből, valamint az építőipar árainak elszaladása miatt jelentős önerőből (8 millió forint) a pályázatban található tervek alapján a következőkben felsorolt munkákat végezték el az épületen. A belső válaszfalakat lebontották, majd új alaprajz alapján újrakepítették. Azzal, hogy belső elrendezést módosították, a megfelelőbb helykihasználás következtében az orvosi rendelő mérete megnőtt. A külső és belső terekben minden ajtót kicseréltek, a már eléggé elkorhadt ablakok helyett pedig a mai szabványnak megfelelő hőszigetelésű nyílászárókat szereltek be. A padlásfödémre, a homlokzatra és a lábazati falakra 10 centiméter vastag szigetelés került. Ezek a munkálatok nagyban hozzájárultak az energiahatékonyság javításához, a rendelő fenntartási költségeinek csökkentéséhez és széndioxid-kibocsátás mérsékléséhez.

A jobb higiénia körülmények kialakításához az elhasznált PVC-padlót eltávolították és az aljzatbeton kiegyenlítése után lapburkolatot helyeztek el rajta. A falakra új csempeburkolat került. Az épületgépészeti felújítások keretében a radiátorok és a hozzájuk kapcsolódó fűtési vezetékek cseréje történt meg, míg a villamosítást a hatályos szabványok szerint újították meg a villamosvezetékek és új szerelvények beépítésével, valamint a villámvédelem is elkészült. Az épületben mozgáskorlátozott mosdót is kialakítottak, így az esélyegyenlőségi feltételek is megvalósultak.

Mivel a pályázat az orvosi szolgálati lakás felújítására nem terjedt ki, viszont az egy épületben található az orvosi rendelővel, ezért a

lakás külső homlokzatának és a födémének szigetelését az önkormányzat saját költségén elvégeztette. Enélkül nem érthetők volna el a kellő energiamegtakarítást, és valljuk be, elég furán nézett volna ki a félig leszigetelt épület. A kivitelező a munkát szerződés szerint határidőre teljesítette, és a műszaki átadás-átvétel műszaki ellenőr bevonásával megtörtént. A Magyar Államkincstár felé a záró beszámoló benyújtásra került, így a projekt sikeresen lezárult. A teljes beruházás eredményeképpen egy, a kor minden követelményének megfelelő orvosi rendelő áll a kónyiak rendelkezésére, és mivel az épület visszaköltözésre kész állapotban van, bízunk benne, hogy a koronavírus járvány csillapodásával a helyiek birtokba is tudják venni azt. Cs. G.

Kónyi Kisbíró – Kónyi Község Önkormányzatának kiadványa. **Szerkesztők:** Aller Imre, dr. Boros István, Csikai Gábor, Szabó Józsefné
Fotók: Önkormányzati archívum, Címlap fotó: Pintér László. **Felelős szerkesztő:** Dr. Boros István. **Felelős kiadó:** Aller Imre polgármester. **Készült:** a PALATIA Nyomda és Kiadó nyomdájában. **Felelős vezető:** Radek József igazgató.

Induljunk az üres sír felé

Mi emberek szívesen tanulmányozzuk Jézus életét. Nagy szeretettel nézzük őt a betlehemi jászolban, vagy Mária karjában. Azt is tudjuk róla, hogy fiatal korában Názáretben az ácsműhelyben dolgozott. Azt is tudjuk, hogy később abbahagyta a mesterséget, és ezután rövid három évig tartott nyilvános működése. Szinte órákban kell számolnunk azokat az időket, amelyeket a szenvedés keresztútján töltött. Órákig tartott csupán a sötétség hatalma, de örökké tart az Úr Jézus megdicsőült élete. Ezért lehet, és ezért tudunk ma is húsvétot ünnepelni.

Vajon mikor lesz igazi a mi ünneplésünk? Egyszerű a válasz. El kell indulnunk Jézus húsvéti sírja felé. Amint azt a jámbor asszonyok, és az apostolok tették. Igaz, hogy kevesen voltak ilyen bátrak. Sokan bezárkóztak házaikba vagy elhagyták a szent várost. Elmenekültek, mert féltek.

Aki nem indul el, aki nem látja az üres sírt, annak kevés reménye van arra, hogy

találkozik Jézussal. Sokan nem indultak el Jézus sírjához azért, mert elhitték a megvesztegetett katonák hazugságát, hogy ellopták Jézus holttestét...

Ismét mások azért nem indulnak el Jézus sírja felé, mert nem mernek szembenézni vele. Nem akarnak szakítani bűneikkel és az evangélium szerint formálni életüket. Hiába üres Jézus sírja, ha nem üres a mi szívünk és nincs hely benne a Föltámadott számára.

Ma azonban Jézus feltámadására emlékezünk, legyen mindnyájunknak része benne! Induljunk el Jézus sírjához! Bátoran, hittel, örvendő szívvel, mert Jézus feltámadt és mi is feltámadunk!

Brezina Balázs, plébános

Serbán Sára Edina: HÚSVÉTRA

Értünk adtad drága véred,
térdre borul a néped.
Mind, akikért keresztthalált haltál,
bűneink alól feloldoztál.

Vitted hosszú úton keresztedet,
önként vállaltad, testeden ejtsenek sebeket.
Megaláztak, de szívedben nem volt harag,
ehelyett Atyádtól kértél irgalmat.

Miután lelked kilehelte,
rideg sír lett fekhelyed.
Harmadnapon hiába kerestek,
csak egy üres sírra letek.

Akik megláttak, szemüknek alig hittek,
tanítványod Tamás megérintett.
Így vált bizonyossá, feltámadtál,
húsvétkor az örömteli ünneplésre okot adtál.

Amit tettél, talán meg sem érdemeltük,
csekély hála, könnyeinkkel és hitünkkel fizetünk.
Drága Jézus köszönjük áldozatod,
neved mindörökké legyen áldott.

Adománygyűjtés

2022 év elején, mikor a koronavírus járvány enyhültével már abban reménykedhettünk, hogy nyugodtabb idők jönnek, akkor háború tört ki a szomszédos Ukrajnában. Ennek következtében Magyarországon mindenki segíteni igyekezett a menekülőknek, és a háború sújtotta ország lakóinak. Először a civil szervezetek és a magyar emberek mozdultak meg.

Itt, Kónyban sem volt ez másképp. A Kónyi Szociális és Gyermekejélési Alapszolgáltatási Központ és „CSIRIBIRI” Családi Bölcsőde Hálózat tartós-élelmiszer gyűjtést szervezett, a hozzá tartozó településeken, közösségünkben pedig a Vöröskereszt helyi alapszervezetével együtt tette ezt.

A kónyiak igen dicséretes módon, azonnal a jó ügy mellé álltak, a gyűjtés meghirdetett napjaiban táskaszám érkeztek az adományok a gyűjtőpontokra.

A szervezők lapunk hasábjain is szeretnék megköszönni azt az önzetlenséget, és lelkesedést, amit a kónyiak és környékbeli települések lakói ezekben a napokban tanúsítottak, valamint azt is, hogy ilyen szép példát mutattak emberbaráti szeretetből.

Az adományokat – úgy a tartós élelmiszert, tisztálkodószereket, mint a jelentős pénzádományt – végül két nagy szervezeten keresztül (Magyar Vöröskereszt, Magyar Máltai Szeretetszolgálat) juttatták el a rászorulóknak.

„Másokért cselekedni, Istent és hazát szolgálni”

– Dobai Sándor atya életútja

Rovatunkban községünk azon polgárait, civil szervezeteit szándékozzuk bemutatni, akik kiemelkedő közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy **Könyv Községért Díjjal** ismerjék el tevékenységüket. 1999-ben **Dobai Sándor** atya kapta meg az elismerést, így most jóváhagyásával az ő életét mutatjuk be a vele 2014-ben készített életút interjú (Szemelvények Könyv múltjából II.) és Tarics Péter Isten tenyerén a magyarságért – Dobai Sándor atya cselekvő hitvallása című kötete alapján.

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,
Tarts meg minket szeretetben,
Áldott Szemed ne vegyed le rólunk,
Akkor se, ha méltatlanul szólunk.
Tudjuk, sokszor panaszos az ajkunk,
Kereszt súlya nyomokat hagy rajtunk.
Bűneinket ne ródd fel, óh nékiünk,
Rég fizetett érte, magyar népiünk.”

(Szedenits Jenő: Magyar Miatyánk)

Dobai Sándor atya, a Benelux államok magyar főlelkésze 1927. március 7-én született Könyben, földműves szülők első gyermekeként. Testvérét nagyon fiatalon veszítette el, majd 9 éves korában szülei is távoztak, onnantól nagyszülei és nagybátyja családjában nevelkedett. Nagymamája mindig azt tanította neki: „Kisfiam, ha valakinek a világban már senkije nincsen, ne féljen, majd megóvja őt a Jóisten!” Eleinte boltos szeretett volna lenni, mivel elvárásolta a velük szemben lévő üzletben folyó munka, de aztán lassan, édesanyja emléke hatására egyre jobban megerősödött benne az elhatározás, hogy pap szeretne lenni.

A negyedik elemi után a Győri Bencésseknél kezdte meg tanulmányait. Ezután a győri kissemináriumba került, ahová Boldog Apor Vilmos püspök vette fel 1941-ben. Kispapként rendszeresen ministrált a püspöknek, kettesével beosztva hetente mentek szeminarista társaival. De Apor is gyakorta meglátogatta őket, őt kedves, közvetlen embernek ismerték meg, akinek jelenléte a szemináriumban nagyon meghatározó volt. Az az emlék is erősen megmaradt Dobai Sándorban, mikor 1942-ben, a Sztálingrádi csata után nagyapja azt mondta: fiam, elvesztettük a háborút.

1944 őszéig tanult Győrben, mikor a front közeledése miatt hazaküldték őt és 14 kispap társát, ezzel magyarországi papi tanulmányai be is fejeződtek. Sokáig azonban nem lehetett otthon, mert egy minisztériumi rendelet értelmében összegyűjtöttek minden 1924 és 1929 között született fiatalembert, és azzal, hogy három napig lesznek távol, míg visszaverik a közelgő orosz hadsereget, útnak indították őket nyugat felé. Ebből aztán Sándor atya esetében hosszú évtizedek lettek, de a többiek közül is sokan csak évekkel később kerültek haza. 1944. december 31-én reggel indultak útnak a könyi templom elől, majd hóban-fagyban Hegyeshalomnál hagyták el az országot és egészen Sankt Pöltenig gyalogoltak. Ezután Észak-Németországba szállították őket, ahol munkaszolgálatot kellett teljesíteniük.

1945. május 3-án estek német hadifogságba, ahol német katonákká akarták őket képezni, de erre már nem maradt idő, így itt is munkaszolgálat következett, majd újra hadifogság, most a szövetségeseknél. Innen Belgiumba szállították őket. Sándor atya egy Brüsszel melletti fogolytáborba került 4000 magyarral együtt 250 000 ember közé. A telet a táborban egy szál sátorban vészték át, és 1946. február 28-án jött el az a pillanat, ami örökre megváltoztatta Dobai Sándor életét. Pater Dens missziós atya lépett oda hozzá, kezét fogott vele, majd annyit mondott: „Sie sind frei” (Ön szabad). Mint később kiderült, a Missio Vaticana mentette ki a táborból

annak köszönhetően, hogy Sándor atya a tábori kérdőív foglalkozása rovatába azt írta be: gimnazista kispap.

Ezt követően Antwerpen mellett, egy lelkigyakorlatos házban helyezték az Európa minden sarkából (Litvánia, Lettország, Észtország, Románia, Ukrajna, Németország) összegyűjtött papnövendékeket, és rendkívüli érzés volt számára ismét emberi körülmények között élni és tanulni. Ide érkezett meg a Belgiumban élő Lakatos főtisztelendő, aki megtudta, hogy Schildében magyar kispapok vannak. Vele való rövid beszélgetés után Dobai Sándorban és két társában megszületett az elhatározás: Belgiumban szeretnének tovább tanulni.

Sándor atya így került Genkbe, a fűszerkereskedő Snijkers családhoz, akik szülei helyett szülei lettek, fiuk, Lőrinc pedig kispap majd később paptársa is. Tanulmányi évei (hat félév három nyelven – latinul, flamandul és franciául) szép és komoly feladatnak bizonyultak számára. Végül 1952. július 20-án a Liege-i székesegyházban szentelték pappá Dobai Sándort, aki erre az alkalomra ezt a verset, imát írta: „Adj ajándékul örök életet, Uram, mindazoknak, akik velem a te nevedben jókat tettek. Magyarok Nagyasszonya, légy segítségemre hontalan magyarjaidnak, az otthoniaknak pedig erősítője és vigasztalója! Imádkozzatok gyakran papjaitokért!” Újmiséjét 1952. július 27-én tartotta Genkben, az iskola udvarán, mert a helyi templomot az amerikaiak tévedésből lebombázták, az új templom pedig még nem készült el. A misén ezer helyi vett részt, és a környékbeli magyar családok is mind megjelentek.

Dobai Sándort ezután a Bressouxi Szent Rózsafüzér Királynőjének szentelt plébániára nevezték ki káplánnak. A hatalmas kiterjedésű belga-vallon plébánián sok feladatot kapott: a cserkész fiatalok lelki gondozása, vasárnapi prédikációk, gyóntatás, katekizmus-órák fiataloknak, de Sándor atya nagyon fontosnak érezte a családlátogatásokat is. Két év kápláni tevékenység után a flamand bányavidékre került, Winterslagba, ahol 4000 bányásznak lett a lelkésze, akik 29 különböző nemzethez tartoztak. Itt is sok fájdalmas és örömteli élmény érte. A fiatal, szilikóizisban elhunyt bányászok temetése még őt is fájdalmasan érintette, de a KAJ-ifjúság (munkás ifjak csoportja) és a Jézus Szíve Társulat körében végzett munka sok örömet is hozott.

Itt, Winterslagban éri a döbbenetes hír: Budapesten 1956. október 23-án kitört a forradalom, majd annak leverése után megindult a magyar emberáradat Belgiumba is. A menekülő magyarok 600-asával érkeztek különvonatokkal, Sándor atya pedig magyar zászlót lengetve fogadta őket a vasútállomáson, sőt még el is kiáltotta magát: vannak-e itt kónyiak? Végül mintegy 6000-en érkeztek Belgiumba és Liege környékén 5 fogadóközpontot létesítettek számukra. Dobai Sándor ezután sem engedte el a kezüket, lakást, élelmet, munkát szerzett nekik, fordításokat végzett számukra, és bár természetesen mindenkit egyenlő mércével mért, a szülőfalujából, Kónyból érkezőket kiemelt figyelemmel kísérte útjukon. Kiment például az atya unokatestvére, Dobai Gyula, az egykori szomszédja, Szalai Imre, Bertalan Ferenc, Horváth Imre Bütyök, és Virág Ferenc. Ők aztán mind kint is maradtak, Dobai Sándor szerzett nekik munkát, és mindegyikük meghálálta a beléjük fektetett bizalmat, hiszen megállták helyüket az életben.

Ezután azonban egy még nehezebb feladat várt Sándor atyára: a menekülteket és a régebben ott élő magyarokat egy közösségbe kovácsolni. „Valamennyien magyarok vagyunk!” – hangzott mindig annak érdekében, hogy a közösségben az ellentéteket minél jobban ki lehessen küszöbölni. Ehhez pedig nagyon komoly közösségi életet szervezett az atya: legfontosabb nemzeti ünnepeinket (március 15., augusztus 20., október 23.) mindig megünnepezték; tematikus éveket tartottak, például 2007-ben Szent Erzsébet évet, 2008-ban a Biblia évét; gyermektáborokat szervezett, ahol elsődleges volt a magyar nyelv, énekek, tánc tanulása. Volt olyan időszak Dobai Sándor életében, mikor Benelux államok (Belgium, Hollandia, Luxemburg) 5 egyházmegyéjében dolgozott párhuzamosan, mint főlelkész, és kilenc helyen tartott magyar miséket.

Az ottani magyarság lelki életében nagyon fontosak voltak Sándor atya Lelkészi levelei is, melyekből tájékozódhattak a misék rendjéről, az egyházközség legfontosabb eseményeiről, de imákat, verseket, sőt vicceket is rendszeresen lehetett olvasni benne. Sajnos napjainkra a magyar közösség létszáma már nagyon lecsökkent, és erős az asszimiláció is, de Dobai Sándor munkája nem múlt el nyomtalanul. Ő már 2014-ben is így vélekedett a kinti magyarságról: „A magyarságukat még nem adják föl, de kapcsolataikat a magyarokkal már igen. Egy idegenbe szakadt csoport mindig olyan, mint mikor egy fáról leszakítanak egy ágat: azon már nem lesz új hajtás, lassan elszárad. Így van a kinti magyarság is, mert már nincs utánpótlás. 1956

egy nagy utánpótlás volt azok számára, akik a háború után ott maradtak.”

Az atya életében fontossá vált a belga kegyhely, Banneux is. Itt áll egy emlékmű is, melyet belga munkások emeltek, és a fehér kereszten piros-fehér-zöld felirattal ez olvasható: Hongrie en sang – Magyarország vérben. Ezt a keresztet évtizeden át a helyi magyarokkal Dobai Sándor ápolta és háromszor is felújították. A Kossuth utcai Máriaoszlopon található Banneux-i Mária szobrot Sándor atya hozta Kónyba 1993-ban és azóta is községünk egyik legszebb emlékműve. Az eredetileg ott lévő szobrot az idő addigra igencsak tönkretette, már az arcát sem lehetett kivenni, ez pedig igen elszomorította Sándor atyát. Ottani jó kapcsolatait kihasználva a Banneux-i kegyhelytől kért egy szobrot, mely a Banneux-i Szűz Mária-jelenést ábrázolja. De olyan rendkívüli pillantok is köthetőek Dobai Sándor életében Banneux-höz, hogy a hetvenes évek elején lehetősége adódott a kegyhelyre elkísérni Mindszenty József bíborost. Később 1974-ben Bécsben is volt alkalma találkozni a bíborossal, ekkor a papi hivatásról négy szemközt is tárgyaltak, majd a komoly megbeszélést vigadalom követte, ahol a mindig jókedélyű Sándor atya még Mindszenty kedvenc nótáját is elénekelte.

Dobai Sándor 1981-ben találkozott II. János Pállal, mikor az azóta szentté avatott pápa az ellene, abban az évben elkövetett merénylet okozta sérülésből felgyógyulva újrakezdte az audienciákat. Sándor atya 28-30 magyar pappal együtt tartózkodott akkor Rómában, és a pápa meghívta őket a Castel Gandolfoi rezidencia kápolnájába misézni. Szent János Pállal koncelebráltak misét, az énekeket pedig Sándor atya vezette, mivel ismert volt szép énekhangjáról. A szertartás után mindegyiküket személyesen fogadta a pápa, és egy rózsafüzért is átadott nekik. A pápa mindenkivel azon a nyelven beszélt, amelyiken a legkönnyebben meg tudták érteni egymást, de Sándor atya tisztelete jeleként lengyelül köszöntötte az egyházfőt.

Dobai atya 1974-ben látogatott először haza Magyarországra, és attól kezdve minden esztendőben megtette ezt. Itthon is rendszeresen misézett, nekünk, kónyiaknak ebből a legemlékezetesebbek természetesen a július 2-án, Sárlos Boldogasszony ünnepén bemutatott a misék a Sírtoi Kápolnánál és a tisztelgés a Banneuxi Mária szobornál. Dobai Sándor napjainkban már Kónyban él, és megérdemelt pihenését tölti egy olyan kinti magyaroknak és nekünk, kónyiaknak is nagyon fontos, tevékeny pálya után, melynek filozófiáját Tarics Péter könyvében így foglalta össze: „A közösségi munka és az együtt-

lét feloldja a magányt. Másokért cselekedni, Istent és hazát szolgálni – nincs ennél szebb feladat.”

Magyarok!

Tekintsetek az égre, csoda történt.

Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya megkoronázta népét.

Több százezer magyar könnyezett.

A nép tudta és hitte, hogy a csíksomlyói szűzanya hazavárja gyermekeit.

S akit hazavárnak, mennie kell.

Kérjük Isten áldását a magyar nemzetre.

Imádkozunk, hogy tizenötmillió magyarnak ne csak otthona, hazája is legyen.

Ámen.

Tarics Péter: Imádság 1956 emlékére (részlet)

Felhasznált irodalom:

TARICS Péter, Isten tenyerén a magyarságért, Dobai Sándor atya cselekvő hitvallása, Médiamix kiadó, Budapest, 2011. CSIKAI Gábor, dr. Dominkovics Péter et al., Szemelvények Kóny múltjából II. (1228-2014), Kóny Község Önkormányzatának kiadványa, Kóny, 2014. 141-149 o.

Csikai Gábor

Fél évszázad elkönyvelve...

– Horváth Józsefné Böröczky Mária mesélt életéről

Újságunk közkedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan, idősebb kort megért lakosai mesélnék magukról, akik tevékenységükkel elismertekké váltak, és életük példaként állítható mindenki számára. Előző lapszámunkban Dömötör János mezőgazdasági gépészt, most pedig **Horváth Józsefné Böröczky Marikát**, a Haladás Mezőgazdasági Kft. főkönyvelőjét kértük meg életútjának áttekintésére.

– *Gyermekkor, iskolák.*

– Markotabödögen születtem 1951. március 19-én, és négy éves voltam, amikor Markotáról, Kónyba költöztünk. Apukám, Böröczky Lajos, akkor Győrben dolgozott a TEFU-nál mint gépkocsivezető, ezért úgy döntött, hogy Kónyból könnyebb a közlekedés ezért építkezett itt. Nem sokkal utána, hogy átköltöztünk, aztán munkahelyet váltott, és 1957-ben már a TSZ-ben dolgozott, onnan is ment nyugdíjba. Anyukám háztartásbeli volt, de mellette bedolgozó volt a Háziipari Szövetkezetben. Négyen voltunk testvérek (Panni, Laci, Klári és Én), és szinte egy időben jártunk Győrbe középiskolába. Apunak a TSZ-ben nem volt havi fizetése, így ahhoz, hogy például a vonatbérletet meg tudják nekünk venni, és adhasanak egy kis zsebpénzt – reggelente egy kakaót és brióst szoktunk venni – anyu lábtörőket készített eladásra. Így aztán míg középiskolások voltunk, Panni nővéremnek és nekem is mindennap meg kellett fonni négy tepihálót, azokat másnap anyu befonta lábtörőnek és abból lett egy kis pénzünk. Erről sokat mesélek az unokáimnak Csengének és Csongornak, de nem is akarják elhinni.

Kónyba jártam általános iskolába, és két

tanáromra emlékszem nagyon szívesen, az egyik Györkösné Kati az osztályfőnököm, vele nagyon jó volt a kapcsolat. Mi még más szemmel néztünk a tanárainkra, mint a jelenlegi gyerekek, nagyon tiszteltük őket. A másik Tóth Feri bácsi, aki a párhuzamos osztály osztályfőnöke volt, és meghatározó volt abban, hogy merre induljak. A testnevelés volt az egyik irány, mert egy időben testnevelő tanár szerettem volna lenni, de aztán megtetszett a boltos szakma és úgy döntöttem, szakmunkásba megyek. Akkor aztán Tóth Feri bácsi azt mondta apunak: meg ne engedje, hogy én ne középiskolába menjek, amiben tökéletesen igaza volt. Igaz, hogy később is lett volna lehetőségem leérettségizni, mert a férjem Kónyban, kihelyezett gimnáziumban végzett, de ha én akkor nem középiskolába kerülök, az életem további lépései teljesen máshogy alakulnak. Így hát a Kazinczy Gimnáziumba mentem, és onnan kezdődött az életem. A Kazinczyban érettségiztem, és kaptam szakmát is, hiszen kereskedelmi szakra jártam, de a kereskedelembe egy napot sem dolgoztam. Ebben az időben az NB1-es ETO-ban kézilabdáztam, és mint ilyenek, mire végeztem az iskolával, már megvolt az állásom a Vagongyárban egy irodában.

– *Kézilabdás pályafutás.*

– A kézilabdában elég magas szintig jutottam, szerintem Kónyban én vagyok az egyedüli, aki az NB1-ben játszott. Még ott volt a velem egykorú Csonka Magdi, ő később Pécsre került, de azt nem tudom, milyen szintig jutott. Igazándiból a kézilabda szeretetét drága tanárunk, Mészáros Lajos ültette el bennünk. Amikor pedig bekerültem a Kazinczy Gimnáziumba, ott minden évben rendeztek egy kézilabda tornát az első osztályosok

között. Én akkor még nem is tudtam, hogy az iskolának is van csapata, honnét is tudtam volna. Ennek az edzője pedig ugyanaz volt, mint az ETO-nak, Pali bácsi. Ő kinézett néhányunkat magának, és azonnal mehettünk az ETO ifi csapatába, ahol aztán kapus lett belőlem.

Ott volt három korosztály, és mi persze a legalsóban kezdtük, 16 évesen a serdülőben folytattuk, majd 17 éves voltam, mikor felkerültem a felnőtt csapatba, ami akkor NB1-es volt. Úgy jutottam be, hogy baleset érte az akkori kapust. Egy év után sajnos kiestünk, és az NB1-B-ben folytattuk, onnan viszont 1971-ből van egy bronzéremem.

1971 őszén még elkezdtem a játékot, de akkor férjhez mentem Horváth Józsefhez, és neki is sokszor mondták a szülei, hogy mi lesz, ha engem valami baleset ér. Meg nyilván az sem volt jó, hogy minden hétfvégén mentem játszani, este pedig az edzések. Kocsink nem volt, a vonat pedig nem így járt, mint most, hanem csak este 11-kor jött egy vonat, arról éjfél után értem haza, így abbahagytam a játékot.

Bár nem sokkal utána majdnem folytathattam Csornán. Akkor ott Dreisziger Miklós testnevelőtanár volt az edző. Egy fél évvel később találkoztam vele Csornán, és megkérdezte, hogy hol lakom. Akkor derült ki, hogy korábban keresett engem, mert Csornára kellett volna egy kapus. Ő éppen Kónyban járt, és érdeklődött, hogy hol találhatna meg engem, de senki nem tudta megmondani neki. Ezt mondjuk azóta sem értem, mert a mai napig mindenki a leánykori nevemen hív és ismer. De mindegy, így már többet nem foglalkoztam versenyszinten a kézilabdával. Nézni mind a mai napig szeretem, és van véleményem is, ha megnézek egy meccset. Kénytelen is vagyok nézni, mert a férjem, aki annak idején kicsit azon volt, hogy hagyjam abba, azóta ki nem hagyna egy kézilabda meccset sem. Főleg az ETO meccseit kell nézni, ha nem közvetíti a TV, akkor a youtube-on is be kell neki hoznom. Így a családom ilyen kézilabdás lett, lányom, Annamária is jól kezdte ezt a sportot, csak sajnos neki térdproblémák miatt abba kellett hagynia.

– *Könyvelő a Haladás MGT SZ-ben.*

– A Vagongyárban 1972. május 15-ig voltam, akkor jöttem haza a TSZ-be. Azóta is itt dolgozom, 30 éve főkönyvelőként, és már 13 éve nyugdíjasként. Itt egyből könyvelőként kezdtem, így indításnak el kellett végezmem egy általános könyvelő tanfolyamot. Mivel eléggé jól begyakoroltam a szakmát, szülés előtt helyettesítettem az üzemgazdászt, amivel még

jobban belemélyedhettem a könyvelésbe, és nagyon jó alapokat kaptam.

Akkor megszületett lányom, Annamária, és két éve voltam otthon vele, mikor jöttek értem, hogy menjek vissza, mert a cégnél egy TB-kifizetőhely indult, és az akkori, régi kollégákat nem akarták erre képezni. Így nekem kellett elvégezni a társadalombiztosítási ügyintéző tanfolyamot, valamint azt is mondták, ha most nem megyek vissza, akkor nem biztos, hogy lesz állásom.

Utána elvégeztem egy munkaügyi tanfolyamot, majd elmentem Illyénné Terivel mérlegképes könyvelőire is. Ez két évig tartott, és 1987. december 16-án kaptam meg a bizonyítványt. 1988-tól indult a személyi jövedelemadó, és akkor a teljes bércsoport vezetője lettem. Majdnem 400 dolgozó tagja volt a szövetkezetnek és a TB-, munkaügyeit, bérkifizetését 6-an végeztük, egészen 1988-tól 1992-ig.

– A szülők emléke.

– Mire édesanyám nyugdíjas lett, sajnos sok tragédia történt a családban, és ez nagyon megtört. 63 évesen egyedül maradt, de 86 éves koráig élt, és máig azt mondom: szeretnék ilyen tiszta tudattal és ilyen tehetséggel megmaradni abban a korban, amit ő megélt. Előtte karácsonykor hogy elhunyt, itt volt az egész család nálunk, ő pedig játszott az unokákkal, dédunokákkal. Akkor szólt először, hogy nem maradna egyedül télre. Én mondtam neki, ha úgy gondolja, bármelyikünkhöz jöhet. De ő azt felelte a nővéretek mondta, hogy menjek ki hozzá Ausztriába. Én tudtam, hogy oda nem fog menni, mert oda nagyon rossz emlék fűzte. Sajnos az apukám úgy halt meg, hogy Ausztriában voltunk a keresztfiam bérnálásán, és hazafelé az autóban, Bács határában szívinfarktust kapott. Ez anyut nagyon megviselte, nem is akart többet oda menni. Végül egyikünkhöz sem jött, januárban megbetegedett és februárban meghalt.

Velünk, a gyerekeivel szigorú volt, de nekünk már szóvá tett bizonyos dolgokat a gyermeknevelésben, és mikor azt mondtuk neki, hogy ezt elmondhatná az unokáknak is, na azt már nem, ők szentek és sérthetetlenek voltak. Ilyen tyúkanyó típus volt, összefogott bennünket.

Szegény apám, amikor nyugdíjas lett, akkor halt meg a bátyám, és ott maradtak az unokák a nyári időszakra. Papa pedig összeszedte mind a hatot, és biciklizni ment velük, körutakra, meg sátrat vert nekik az udvaron és ott kinn aludt velük. Én sokszor mondtam, nem biztos, hogy lett volna türelmem ennyi gyerekekhez.

Az unokák között nem volt nagy korkülönbség (5 év) és azért tudtak együtt alkotni. De szerették is egymást és hála Isten, mind a mai napig megvannak együtt, és ez biztosan nagyban köszönhető a nagypapával szerzett közös élményeknek. Bár messze sodródtak már, de a mai napig tartják a kapcsolatot. Úgy gondolom, akinek nincs testvére, az bizonyos esetekben nagyon magára tud maradni. Itt vagyunk mi is, sajnos már csak hárman, de nincs olyan hét, hogy ha nem is találkozunk, legalább telefonon ne hívjuk fel egymást. Igaz, a nővérem múltkor már megjegyezte, hogy rólam képet kell kitennie, hogy lásson, de hát nekem ez a januártól márciusig tartó időszak nagyon szoros, a vállalkozásoknak, ahol könyvelek, az éves zárás, nyitás időszaka, így sok a dolgom.

– Főkönyvelő a Haladás Kft.-ben

– 1992-ben csődeljárás indult a szövetkezet ellen, és akkor a vezetők nagy része távozott. Megbízott elnökként maradt Légrádi Gábor, aki közölte velem, hogy holnaptól te leszel a főkönyvelő. Hozzáteszem, akkor még ketten voltunk megfelelő végzettséggel ott, és nem tudom, miért gondolt rám, de valószínűleg azért, mert

velem volt több a kapcsolata a munka folyamán. Ez ellen én akkor tiltakoztam, de Légrádi azt mondta: amennyiben nem fogadom el, akkor kiadja a könyvelést egy irodának. A kolléganők, főleg, akik nyugdíj előtt álltak, elkezdtek sírni, hogy hova mehetnének ők már, az Isten áldjon meg, fogadjam el! Így lettem főkönyvelő, Légrádi Gábor pedig a következő év márciusában el is ment. Április 1-től Nagy Károly lett az elnök, vele azóta is együtt dolgozom. Nagyon sok szép történet esett

meg ez alatt a 30 év alatt, és szakmailag nagyon sokat tanultam. A csődből való kilábalás olyan jól sikerült, hogy arról Mosonmagyaróváron, az Egyetem Közgazdasági szakán, egy ismerősöm fia erről írta a diplomamunkáját. 2006-ban megint változott a szövetkezeti törvény, ami teljes átalakulást jelentett. Akkor 100 ember távozott a cégtől és azután 50 körüli létszámmal működünk. 2013-ban aztán a gazdasági törvény alá nem akarták tudni besorolni a szövetkezeteket, így amennyiben akkor nem alakul át a cég, megszűnik és végelszámolásra kerül, ezért átalakultunk. Viszont volt egy állami vagyonrész is, ami miatt egy szövetkezetet azért hagyni kellett a kft. mellett. Ezt a megmaradt szövetkezetet 2020-ban végelszámoltuk, mert mostanra már a gazdasági törvények szerint nem kell szövetkezet az állami tulajdon miatt, a kft. is tudja kezelni. Így mostanra egy cég maradt körülbelül 40 foglalkoztatottal.

– A tervezett nyugdíjásévek

– Éppen az 50. évfordulója van annak, hogy a TSZ-be jöttem dolgozni, és május 15-én pedig be fogom fejezni a munkát. Azért kicsit fáj a szívem, mert most azt mondhatom: ha én ilyen céget vehettem volna át annak idején, mint amit én most átadok, akkor a két kezemet összetettem volna. Azonban úgy gondolom, elég időt töltöttem már el munkával, és kicsit már unokázni is szeretnék. Igaz, hogy már nagyok, de szeretnek nálam lenni. A másik oka az elhatározásomnak az egészségi állapot, az enyém se tökéletes és a férjem is, egyre több segítségre szorul. Ezért úgy döntöttem, hogy ennyi évi munka után nyugdíjba vonulok. Persze szeretem a munkám, azért maradtam eddig is. Most viszont eljött az idő, már itt van az utódom, aki majd a székemre ül. Úgyhogy nehéz szívvel, de abbahagyom, pedig senki nem mondta, hogy már ideje lenne felállni, sőt, inkább mindenki azt kérdezi, miért? De én így döntöttem, mert valamikor pihenni is kell. Azért így is lesz elfoglaltságom, itthon viszem tovább 15 vállalkozó könyvelését. Nem akarok teljesen leállni, bizonyos munkára azért szükségem van, mert nem tudok egész nap tétlenül üldögelni. Habár van kertem, háztartást vezetek, a lakást rendezem, de majd meglátom, mi lesz. Egy-két évig még szeretnék könyvelni ezeknek a vállalkozásoknak.

Sokan megkeresnek egyéb problémákkal is, úgyhogy én soha nem unatkozom, mindig van valaki látogatóm, aki tanácsot szeretne kérni. Ha pedig valaki korombeli jön, akkor vele elbeszélgetünk, anekdotázunk. Arra is gondoltam, visszatérek a régi jó kis biciklis utaimra, amiket elhagytam, mert mindig kocsival járok. Szeretnék majd kerekézni az unokákkal. Azt is megígértem magamnak, hogy ha nyugdíjas leszek, sokat fogok olvasni, mert van egy könyvtáram, aminek még a negyedrészt sem olvastam. Szóval nem félek attól, hogy nem tudom eltölteni az időmet, aztán hogy még mit hoz a sors, azt ki tudja.

Csikai Gábor

Közmeghallgatás

Két év után, 2021. december 29-én Kóny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete közmeghallgatást tartott. A rendezvényen **Aller Imre** polgármester tájékoztatta a helyieket az önkormányzat életéről és a felvetődő kérdésekre is válaszolt, a beszámoló szerkesztett változatát közöljük az alábbiakban.

2019-ben volt utoljára közmeghallgatás – kezdte tájékoztatóját Aller Imre –, mert a járványhelyzet miatt 2020-ban egyetlen rendezvényt sem lehetett tartani. Akkor nem is gondoltuk, hogy a 2021-es évet is a járvány határozza meg, ami természetesen megnehezítette az önkormányzat munkáját is. A hivatal és összes intézményünk működtetése volt a legfontosabb feladat ezen időszak alatt. Igaz, hogy időben korlátozott formában, de minden ügyfelet fogadtunk, és kollégáim remekül helytálltak. Akit lehetett, azt természetesen igyekeztünk az elektronikus ügyintézés irányába terelni.

Azt is el kell mondanom, hogy 2020-ban, az első bezárások idején kevés központi protokoll állt rendelkezésünkre, így a szükséges intézkedéseket saját kútfőre hagyatkozva hoztuk meg, a döntéseinket aztán az idő igazolta, mert később a központi intézkedések is hasonlóak voltak. 2021-ben jött velünk tovább a járvány, ezért a Képviselő-testület üléseit sem lehetett megtartani egészen június közepéig, addig polgármesteri határozatokkal kellett irányítanom a települést, de ezeket a döntéseket mindig egyeztettem a képviselőkkel.

Az önkormányzat 2021. évi költségvetésének nagy részét a kötelező feladatok ellátására kellett fordítani, a szabad felhasználású összeg továbbra is nagyon kevés. A súlyadóból származó bevételünk 2020-tól megszűnt, 2021-től pedig már a NAV-hoz kell befizetni. Az iparűzési adó is megfelelő, de ez nem volt akkora érvágás, mivel a nagy fuvarozók már korábban leírhatták adójukból az úthasználati díjat, és kompenzációt is kaptunk.

A járvány miatt generálódtak plusz kiadások, mindezek ellenére azért próbáltunk fejleszteni is, amit a korábbi évek takarékos gazdálkodásának köszönhetően tehettünk meg. Sajnos a Tornacsarnok felújítására benyújtott pályázataink nem nyertek támogatást és a Magyar Falu Program legutóbbi kiírásában már nem is pályázhattunk, mert csak a tankerületek által fenntartott épületekre lehetett pályázni, és itt az sem számított, hogy a Tornacsarnokot 50%-ban az iskola használja. A vizes helyiségek és az öltözők viszont az elmúlt évek nagy igénybevétele miatt nagyon elhasználódtak,

ezért a felújításuk már halaszthatatlanná vált. Az elmúlt másfél évben ezeket saját erőből felújítottuk, 10 millió Ft értékben.

A játszóterek egyes játékei szintén felújításra szorultak, ezek javítása, valamint az Új Élet utcai játszótér elbontása megtörtént. Az elbontott játékok helyett újakat vásároltunk és minden eszköz rendelkezik a megfelelő tanúsítványokkal. A Béke utcában a Magyar Falu Program keretében a járda elkészült, a Győri utca és a Rákóczi utca legrosszabb járdaszakaszainak felújítására a tavasz folyamán kerül sor. A vízmű melletti út Soproni és Új Élet utca közötti szakaszán aszfaltos járdát építettünk, a Dózsa utcai vasúti aluljáró útját felújítottuk, valamint a Dózsa utca végén a buszmegállóhoz vezető járda szintén elkészült.

Saját erőből 2020-ban a Rákóczi utca, míg 2021-ben az Árpád, a Vasvári és a Liszt Ferenc utca egy szakasza kapott új burkolatot, mivel a felújításukra benyújtott pályázatok sajnos továbbra sem kaptak támogatást. A pályázatok egyikében az Árpád, a Hunyadi és a Zrínyi

utcák, a másikban pedig a Vasvári, a Liszt és Köztársaság utcák felújítására szeretnénk volna támogatást nyerni, ez azonban nem sikerült. Így a mindkét pályázati csomagból, szigorúan szakmai alapon a legrosszabb állapotban lévő utcákat választottuk ki. A település többi utcájában a kátyúzási munkákat minden évben elvégeztettük.

Az orvosi rendelő felújítása lényegében elkészült, igaz, kissé megcsúszva, mert a járvány közepén nem lehetett a munkát megkezdeni. Sajnos csak a rendelő felújítására nyertünk támogatást, a szolgálati lakásra benyújtott pályázatunkat elutasították. Ezért a külső szigetelést az épület szolgálati lakás részén már saját erőből kellett finanszírozni. A munkálatok idejére a „régiorvosi rendelőt” tettük alkalmassá a betegek fogadására. Hosszú távon ezzel az épülettel is vannak terveink, ezért a tetőt is felújítottuk.

Mezőgazdasági útjaink állapota visszatérő probléma, a karbantartásukhoz azonban megvannak az eszközeink, így a Rábacsécsény felé vezető utat felújítottuk, 2000 m³ töltőanyagot dolgoztunk bele. A következő évben a fehértói út javítását tervezzük. Azonban az a problémánk, hogy nagyon kevés a munkaerő. A közterületek karbantartásával is nagyon nehezen bírunk, időnként bér munkások igénybevétele is kényszerülünk. A versenyszféra béreivel sajnos nem tudunk versenyezni.

A József Attila utcában a telkek elfogytak, ezért az elmúlt időszakban megkezdtük az utca folytatásában újak kialakítását. Ehhez már megvettük a területet, a közművek költségének kialakulása után tudunk árat mondani, és értékesíteni, amit reményeim szerint még idén meg tudunk tenni. Szerencsére nagy a kereslet településünkön az építési telkek iránt.

A 250 millió forintos Emberi Erőforrás Fejlesztési Program (EFOP) pályázat lezárásának határideje az elmúlt év volt, de a covid miatt 2021-ig meg kellett hosszabbítani, mivel a pályázatban betervezett rendezvények, képzések, előadások megtartására a járványhelyzetben nyilván nem kerülhetett sor. A nehézségek ellenére így sikerült lezárni a projektet, és most az utómunkálatok zajlanak. Nagyobb rendezvényeink közül 1500 fő korláttal sikerült a Falunapot és a Vakációsirotót megtartani, mindegyiken törekedtünk minden szabályt betartani. Az őszi és az adventi eseményeket viszont a romló járványügyi helyzet miatt nem rendeztük meg, illetve az online térben igyekeztünk az adventi várakozást ünnepélyessé tenni.

A Polgármester tájékoztatójában a község lakóinak felelősségére és az önkormányzattal való együttműködésre hívta fel a figyelmet, a vissza-vissza térfő problémák megoldásában.

Állandóan visszatérő probléma a sertéslep szaghatása, amire ráhatásunk sajnos nincs, ugyanis az a Kormányhivatal hatáskörébe tartozik. Folyamatosan jeleztük a felettes szervnek a gondokat, de úgy tűnik a Kormányhivatal szerint 2700 főnek „nem jó az orra”, pedig a tény az, hogy a telep üzemeltetője nem tartja be az előírt technológiát, és a hígtrágya kihordása okozza a problémát. Ezért arra biztattuk a lakosokat is, hogy jelezzék a problémát az erre szolgáló zöld számon, és egyre többen éltek is ezzel a lehetőséggel. Talán ennek is köszönhető, hogy ebben az ügyben szeptembertől némi javulás állt be. Bízunk abban, hogy ez így is marad, de ha nem, akkor továbbra is jelezni fogunk a Kormányhivatalnak, és továbbra is arra kérünk mindenkit, tegye ugyanezt! Az utóbbi időben szintén elég sok problémát okoztak a kutya-ügyek. Többen tettek bejelentést kóborló kutyával kapcsolatban, és mi igyekeztünk minden esetben intézkedni. De azt ne várja senki tőlünk, hogy ha szombat este a facebookon jelzi, hogy kutya kóborol a kertekben, akkor intézkedjünk. Minden munkaidőben történt bejelentést kivizsgálunk, s mivel a gyepmesteri szolgálattal szerződésünk van, így gyorsan tudunk intézkedni. Viszont ez csak a közterületen kóborló kutya esetén jelent megoldást, a kertekben - mely egyébként is magánterület, - kóborló ebekre nem.

A Polgármester Úr, a benyújtott pályázataink elbírálásáról, most is megfogalmazta véleményét.

A pályázatokkal kapcsolatban azt tudom mondani, hogy ami pályázat kiírásra került és nekünk megfelelt a falu fejlődése érdekében, mindenre pályáztunk az elmúlt 2 évben, és megállapítható, hogy a benyújtott pályázatok 90%-ára nem kaptunk támogatást. Nagyon erős befizető község vagyunk, a kónyi lakosság által befizetett adó összege tetemes, ennek ellenére a

visszaosztásnál hátra kerültünk. Természetesen semmi bajunk a kis falvak támogatásával, de van olyan közöttük, melynek lakosság létszáma, fele, mint a kónyi intézményekben foglalkoztatottak száma. Ennek ellenére ők alig bírják elkölteni a településükre befolyó támogatásokat, mi pedig, akik intézményeket tartunk fenn, és valós közszolgáltatásokat működtetünk, nem kapunk. Nem mindig jó érzés, hogy ennyi munkát feleslegesen végzünk el, mivel ez sok energiát felemészt. A sorozatos elutasítással nem a polgármestert büntetik, hanem a lakosokat, akiknek nem tudjuk felújítani a fogászatot, a tornacsarnokot, pedig ezeket a helyieken kívül még a környező településekről is sokan igénybe veszik. Rövidlátó politika az, hogy a legnagyobb települést büntetik! De nem adjuk fel, továbbra is pályázunk, és továbbra is reméljük, hogy ennek lesz eredménye.

Az iskola felújítására a Tankerület pályázhatott, (mivel 10 éve a Tankerület működteti,) és kaptak támogatást. A 2010-2011-es években, (amikor még az önkormányzati intézmény volt,) mi nyújtottunk be pályázatot az iskola és a tornacsarnok teljes felújítására 250 millió forint összegben. Ekkor kistérségenként egy iskola felújítását támogatták, és mindent elkövettek, hogy ne Kóny nyerje azt. Ennek az lett az ára, hogy a végén ebben a kistérségben senki nem kapott támogatást. Mindezek ellenére örülünk, hogy legalább részben megújulhatott az épület, hiszen a kónyi gyerekek járnak oda.

A Magyar Falu Program keretében kiírásra kerülő pályázatokra továbbra is pályázunk, többek között, az útjaink, a fogászat és a temető megújítására. A TOP keretében a tornacsarnok és a bölcsőde felújítására pályázunk, így újra és újra benyújtjuk az előkészített pályázati anyagainkat. Az önkormányzatnak a kötelező feladatok ellátása a legfőbb feladata, utána jöhetnek az önként vállaltak, de igyekszünk minden szinten helyt állni.

A beszámolót követően Aller Imre átadta a szót a megjelenteknek. Egyetlen hozzászólás érkezett **Németh Marica** részéről: „Egy pályázati támogatás kimaradt a tájékoztatóból, ez pedig

a néptáncosok, a Kónyi Hagyományőrző és Kulturális Egyesület támogatása. Amikor 23 évvel ezelőtt fellépni vittem ezeket a fiatalokat, nem gondoltam, hogy ennyit fognak elérni: épületet vásárolnak, felújítanak, programokra kapnak támogatást, szépen összefogják a fiatalokat. Kiss Miklós elismerést érdemel azért, amilyen jó közösséget alakított ki. Ennek is örülni kell.”

Aller Imre válaszában elmondja, hogy tisztában van az egyesületek által kapott pályázati támogatásokkal, mivel az önkormányzat szükség szerint támogató nyilatkozattal és egyéb más módon is segítette azok benyújtását. „Viszont a beszámolóban az önkormányzat által benyújtott pályázatokról beszéltem, egyetlen egyesületre sem tértem ki, pedig például a polgárőrök vagy a tűzoltók is kaptak támogatást. Itt nem az a baj, hogy ki nyert, hiszen az egyesületek jól működnek, és minden bizonnyal, a helyiek érdekében fogják elkölteni ezeket a pénzeket! A Néptánc együttest például az általam vezetett önkormányzat több mint 20 éven át összesen körülbelül 40 millió forinttal és egyéb módon is (pl. nyári táborok, néptánc fesztiválok, kirándulások, minden utazáshoz busz biztosítása stb.) támogatta, és azóta is minden évben kaptak támogatást, így természetesen örülünk az eredményeiknek. De a Tűzoltó egyesület is nyert, és a Polgárőr egyesületnek is lehet gratulálni. A pályázatok közül az iskoláét azért említettem meg, mert az továbbra is önkormányzati tulajdonú épület, és örülünk neki, hogy végre történik vele valami.”

További hozzászólás nem lévén Aller Imre így köszönt el a megjelentektől: „Bízom benne, hogy a járványhelyzettel kapcsolatban önkormányzatunk mindig kellő felelősséggel intézkedett, és hamarosan vissza tudunk térni a régi kerékvágásba. Néha talán túl szigorúnak tűnhettek az intézkedéseink, de igyekeztünk vigyázni a lakosokra, ezért inkább a nagyobb rendezvényeket nem tartottuk meg. Reméljük, hamarosan normalizálódik a helyzet, és ismét korlátozások nélkül találkozhatunk a rendezvényeken!”

Szép hagyománnyá vált Kónyban, hogy a Görcsné Dr. Muzsai Viktória és Görcs Annamária által a GIMEX Hidraulika Kft. egykori cégvezetője emlékére alapított Görcs Imre-Díjat az adventi ünnepség keretében adják át. Sajnos az elmúlt két esztendőben a vírushelyzet miatt ezt nem tudták megtenni, így mindkét évben zárt körben történt meg a díjátadás, melyről felvétel készült, és ez felkerült az Önkormányzat YouTube-csatornájára. A díjátadón Görcsné Dr. Muzsai Viktória tartott beszédet, mi pedig megkértük a díjazottakat, hogy meséljenek magukról.

Görcs Imre-díj – 2021.

Görcsné Dr. Muzsai Viktória a következő gondolatait osztotta meg a díjazottakkal, a kuratórium tagjaival és a nézőkkel: A jövő azoké, akik hisznek álmaik szépségében – mondta Eleanor Roosevelt. Kedves Kónyais, 2018-ban a GIMEX Hidraulika Kft. fennállásának 25. évfordulója tiszteletére alapítottuk meg a Kónyban született és 30 éves koráig ott élő cégalapító emlékére a Görcs Imre-Díjat. Azóta háromszor adtuk át két-két kónyi fiatalnak. A Díj 17 és 25 év közötti korosztály számára kiírt pályázat olyanoknak, akik kiváló tanulmányi eredményük mellett aktívan részt vesznek a falu életében, és felsőoktatásban tanulnak, vagy felsőoktatási tanulmányaik után kezdik pályájukat. Elsősorban, mivel a cégünk műszaki vonalon érintett kereskedőcéggé, a műszaki pályán lévők számára írjuk ki a díjat, de természetesen nem zárjuk ki a másutt tanulókat, dolgozókat sem, ígyadtunk már át pedagógia, jog, társadalomtudományok területén is. 2018-ban Szabó Krisztina kapta, aki közgazdász-ként talán már végzett is, valamint Kiss Martin, aki a Széchenyi Egyetemen fejezte be tanulmányait és az Audi Kft.-nél kezdte pályáját. 2019-ben Kiss Bence villamosmérnök, informatikuskapta az egyik díjat, a jogi karon tanuló Horváth Levente Máté a másikat. 2020-ban Bella Karolina Dóra, aki pénzügy-számvitel szakos hallgatója a Corvinus Egyetemnek és Finszter Anna Dorottya, aki jogtudományt tanul, érdemelték ki a díjat.

Most, 2021-ben tehát negyedszer adjuk át két kónyi fiatalnak, ezt megelőzően azonban el kell mondanom, hogy nyáron, a Széchenyi István Egyetemen 35. Műszaki Diákköri Konferencián országos szinten kiemelkedő teljesítményt nyújtó hallgató, Ignéczy Gergő Ferenc is megkapta ezt a díjat. Tehát ebben az évben másodszor, de Kónyban először adunk át Görcs Imre-Díjat. Amint azt már tudják, a nyertes pályázók egyszeri százezer forintos ösztöndíjban és Lipovics János iparművész, szobrász által készített hasonló értékű emléklapok részesülnek, illetve emléklapot vehetnek át. Nagy öröm számunkra, hogy idén Kónyban 5 fiatal pályázott, és tulajdonképpen mindegyikük meg is érdemelné az elismerést, de a kiírás két főre szól. Ebben az évben volt egy olyan hallgatónk, aki műszaki vonalon kezdte a tanulmányait, Oláh Gábor, a pályakezdő ösztöndíjasunk pedig gyógypedagógiai vonalon Turi Bianka.

Turi Bianka az alábbiakat mondta magáról: Turisztikai referensként végeztem a Krúdy kéttannyelvű szakán, ami akkor még szakközépiskola volt, de mire érettségiztem, már gimnázium lett. Ez idő alatt megszereztem az államilag és

nemzetközileg elismert, komplex felsőfokú német nyelvvizsgát. Ezután a győri Széchenyi István Egyetemre mentem, az Apáczai Csere János Kar gyógypedagógia szakára. Előtte két lehetőség között vacilláltam: német nemzetiségi óvodapedagógusra jelentkeztem, vagy gyógypedagógiára. Viszont volt a családban fogyatékkal élő személy, és ez segített a döntésemben. Már első koromban, mikor hazamentem az iskolából, őt tanítottam, lényegében leadtam neki az aznapi leckét. Innen ered az indítatás e hivatáshoz, és biztosan ezért diplomáztam kitűnőre is. Most a csornai Arany János EGYMI-ben (Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény, Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola és Készségfejlesztő Iskola) dolgozom szeptembertől, és tanulásban akadályozottakat tanítok, ezen kívül logopédiai osztályban és értelmileg akadályozott középsúlyos fogyatékosokat is. Tanítok közismereti és készségtárgyakat is. Itt Kónyban az óvodában egy autista kisfiút fejleszték, heti három órában, szeptembertől pedig továbbtanulok, felvettek az ELTE-re a gyógypedagógia tanár mesterszakra, ahol egy év múlva végzek. Ezt követően szeretném elvégezni az egyszakos német tanár mesterszakot is, így lesz helye a pénznek, amit a Görcs Imre-Díjjal

kaptam. A közéletben is szívesen tevékenykedem, 7 éve kezdtem konferálni helyi rendezvényeken, akkor még a kötelező 50 órás önkéntes munka részeként, aztán itt ragadtam ebben a szerepben. Ezt igen szeretem, és nagyon jó aktívan kivenni a részem a falunapokban és más rendezvényekben. Ezen kívül 6 éves korom óta táncolok, a Starlight Dance SE-ben pedig 14 éve, tavaly október óta pedig már oktatok is a gyerekeket az Egyesületben.

Oláh Gábor a következőket nyilatkozta: Győrbe a PÁGISZ-ba (Győri SZC Pattantyús-Ábrahám Géza Technikum) jártam automatikai technikus szakra, ötödéven pedig az iskolában és az Audiban voltam duális képzésen. Itt tavaly végeztem, most pedig a Széchenyi István Egyetemre járok a villamosmérnök szakra. E pályára felé az terelgetett, hogy mikor még általános iskolás voltam, nagypapám itt Kónyban tévé- és rádiószerelő volt, és sok ilyen technikai dologgal foglalkozott. Ez elkezdett engem is érdekelni, ezért mentem a PÁGISZ-ba, majd továbbra is ezen a vonalon maradvam az egyetemre, hogy még jobban megismerjem ezt a világot. Most első éves vagyok és a képzés összesen 7 féléves, vagyis még két és fél évem van hátra. Egyelőre minél jobban szeretném megta-

nulni a szakmát, ha pedig jól sikerül, akkor ebben továbbmenni és elhelyezkedni, lehetőleg itthon. A néptánc is nagyon fontos az életemben, nekünk már óvodában volt néptánc oktatás, és már akkor megszerettem. Majd általános iskolában is végig jártam néptáncolni, közben pedig csatlakoztam az akkori felnőtt csoporthoz, amiből aztán később az egyesület lett. Mind a mai napig nagyon szívesen járok próbákra és fellépni is. A Görcs Imre-Díjjal járó pénzt egyelőre félretettem, majd a későbbiekben eldöntöm, mihez kezdek vele.

Görcsné Dr. Muzsai Viktória így zárta beszédét: A kuratórium tagjai itt állnak mellettem: Görcs Annamária, a GIMEX Hidraulika Kft. ügyvezetője, Aller Imre, Kóny polgármestere, valamint jómagam, Görcsné Dr. Muzsai Viktória GIMEX Hidraulika Kft. társtulajdonosa és társadalmi kapcsolatokért felelős ügyvezetője, egyúttal pedig a Széchenyi István Egyetem Apácai Csere János Karának egyetemi docense is. Gratulálok minden pályázónak és a pályázatot elnyert két fiatalnak, Oláh Gábornak és Turi Biankának, és

ahogy ez már negyedik éve működik és hagyomány, meghívjuk őket egy céglátogatásra valamikor január végén, februárban egy előre egyeztetett időpontban, hogy egy kicsit ismerkedjenek meg cégünkkel. Végezetül szeretném Henry Ford szavait idézni: „Akár elhiszed, hogy meg tudod csinálni, akár nem, neked lesz igazad.” Theodor Roosevelttel mondtam: „Hidd el, hogy képes vagy rá, és már félig véghez is vitted. Tedd, amit tudsz, azzal, amid van, ott, ahol vagy.”

Cs. G.

2022. első negyedévében benyújtott pályázataink

Ahogy az eddig is tettük, a 2022-es év elején is benyújtottunk minden olyan pályázatot, mellyel községünk fejlődését segíthetjük elő. Az ilyen típusú pályázatok esetében maga az elkészítés, benyújtás is sok munkával jár, valamint a szükséges tervdokumentációkat is el kell készíttetni. Önkormányzatunk azonban már rutinosan veszi az ilyen akadályokat, amit az is bizonyít, hogy formai vagy szakmai hibák miatt pályázatot még nem utasítottak el. 2022 első negyedévében a következő, településünk számára nagyon fontos fejlesztésekre pályáztunk:

MAGYAR FALU PROGRAM:

- Temetői ravatalozó külső és belső felújítása
- Járdaeépítés a Vörösmarty utcában (Vasútállomás és a Soproni utca közötti szakasz)
- Önkormányzati utak felújítása (Hunyadi utca, Zrínyi utca és a Kossuth utca első szakasza)
- Településfenntartási eszközök tárolására szolgáló épület építése
- Fogorvosi rendelő és védőnői szolgálat épületének felújítása

TERÜLET- ÉS TELEPÜLÉSFEJLESZTÉSI OPERATÍV PROGRAM

(TOP_Plusz Európai Unió által támogatott pályázatok):

- „Gyermekeknevelést támogató humán infrastruktúra fejlesztése” Családi bölcsődék fejlesztése Kóny településen.
(Családi bölcsődéink felújítása, csoportszobák alapterületének növelése)
- A kónyi Sportcsarnok korszerűsítése és zöldinfrastruktúra fejlesztése
- Komplex szociális infrastruktúra fejlesztése a Rábaközben
(A régi orvosi rendelő épületének felújítása, bővítése, a Szociális központ irodáinak áthelyezése, bővítése céljából.)

ÖNKORMÁNYZATI FELADATELLÁTÁST SZOLGÁLÓ FEJLESZTÉSEK TÁMOGATÁSÁRA:

- Belterületi utak, járdák, hidak felújítása jogcím, Köztársaság utca, és Tűzoltó sor útburkolatának felújítása

Megemlékezés az 1848-49-es forradalom és szabadságharc ünnepén

„Ezernyolcszáznegyvennyolc! az égen / Egy új csillag, vérpiros sugára / Életszínt vet a betegségében / Meghalványult szabadság arcára. // Szent szabadság, újabb megváltója / A másodsor súlydelt embereknek, / Drága élted miljom s miljom ója, / Ne félj, téged nem feszítenek meg.” Petőfi Sándor 174 évvel ezelőtt írta ezeket a sorokat, és sajnos ennyi idő elteltével, napjainkban aktuálisabbak mint valaha. Ezért kell minden esztendőben megemlékeznünk az 1848-49-es forradalom és szabadságharc hőseiről és mártírjairól, de ezt három év után, 2022. március 14-én a Dísz téren tudtuk újra hagyományosan megtenni. A koronavírus járvány miatt ugyanis legutóbb 2019-ben tudtunk összegyűlni, hogy közösen emlékezzünk a márciusi ifjakra, a 1848-49 hőseire, mártírjaira és a kónyi szabadságharcosokra.

A rendezvény kezdetén a hagyományokhoz híven elénekeltük a Himnuszt, majd **Aller Imre** polgármester tartott ünnepi beszédet: Kedves Megjelentek, Tisztelt Ünneplő közösség! (...) Két, félel-mekkel teli, fájdalmas év után itt állunk újra az emlékmű előtt, és azon gondolkodunk, miért nem tudunk most sem békében, nyugodtan ünnepelni. A válasz szomorú! Mikor az év első hónapjaiban már látszott, hogy a járvány lassan lecsendesedik, újabb tragédiával kellett szembenéznünk: egy nagyhatalom megtámadott egy független, szabadságra vágyó népet.

Valószínűleg sokunk fejében az az örök igazság fogalmazódik újra, hogy a történelem mindig ismétli önmagát, hiszen sok a párhuzam a mostani történések, és 1848-49 eseményei között. Akkor, március 15-én reggel Petőfi és társai, maroknyian, azért indultak el a Pilvax

kávéházból, hogy szeretett hazájukban is megvalósítsák a francia forradalom hármasszavát: szabadság, egyenlőség, testvériség! Azt kell látnunk, hogy talán még soha nem voltak ennyire aktuálisak a márciusi ifjak álmai, a szabadság-egyenlőség-testvériség hármasszavát, mint napjainkban. Nekünk sem szabad veszni hagyni a szabadságunkat, melyért 1956-ban a pesti utcák kövén, 1989-ben pedig a tárgyalóasztalok mellett küzdöttünk meg.

Vissza kell állítanunk az egyenlőséget, hogy a törvény előtt ismét mindenki egy mércével mérjék meg, és meg kell őriznünk a testvériség eszméjét, hogy azokat, a háború elől menekülő embertársainkat is szívesen lássuk hazánk földjén, akikkel egyébként konfliktusaink

voltak a múltban. Azt is látnunk kell, hogy az akkor megfogalmazott 12 pont egyes követelései is mennyire aktuálisak ma: „Kívánjuk a’ sajtó szabadságát, cenzúra eltörlését! Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben! Közös teherviselés. Eskiüdtszék, képvisleti egyenlőség alapján.” Mindezekért érdemes küzdeni, és csak akkor válhatunk méltókká az 1848-49-es forradalom és szabadságharc hőseinek emlékéhez, ha továbbra is megteszünk mindent, ami erőnkől telik, hogy megvalósítsuk a törekvéseiket.

Mert ennek a forradalomnak a világosi fegyverletétellel nem lett vége, ahogy egyetlen forradalom sem ér véget, akkor sem, ha vérbe fojtják. Hiszen mindmáig emlékszünk rájuk, ahogy a 13 aradi vértanúra is, és máig példát mutatnak nekünk; a szabadság, az egyenlőség és a testvériség példáját. Példát arra, hogy a legnagyobb, leggonoszabb erővel szembe lehet, sőt szembe is kell szállni, akkor is, ha félelmetes túlerőben vannak, és akkor is, ha egyáltalán nem vagyunk biztosak abban, hogy győzni lehetséges, mert csak így maradhatunk meg embernek.

A forradalom hősei ugyanis megmutatták, hogy győzni akkor is lehetséges, ha végül elbuknak, mert az idő igaz, s eldönti, mi nem az. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc hőseinek és mártírjainak ügyében a történelem ítélőszéke már kimondta az ítéletet: ők ma is a szívünkben élnek, míg a forradalom eltipróinak emléke a gyalázat maradt. Így hát hajtsunk mi is fejet közösségünk hőseinek emléke előtt, akik minden bizonnyal nem hajtottak végre világtörténelmi tetteket, de mégis naggyá

tudtak válni úgy, hogy csak egy kicsit is mozdítottak előre a szent ügyön. Ők is kicsi, de fontos részei voltak az eseményeknek, és a végén Petőfi szavaival ők is elmondhatták

magukról: *Ha a mi fényünk nem lobogna / A véghetetlen éjen át, / Azt gondolhatnák fönn az égben, / Hogy elenyészett a világ. Ezért emlékezünk ma a hősökre, és ezért küzdjünk,*

hogy az álmaik a mi valóságunkká váljanak! Az ünnepi beszédet követően Aller Imre polgármester és Szalánczy Zsolt alpolgármester elhelyezte a megemlékezés koszorúját községünk 2014-ben átadott szabadságharcos emlékműve előtt. Ezután zenés irodalmi műsor következett, melyet Petőfi Sándor verseiből, írásaiból összeállított Csikai Gábor kulturális munkatárs, és színvonalasan, értő módon előadták: Horváth Viktória, Turi Dorka és Szabó Imre középiskolai tanulók. (A cikk elején olvasható idézet is ebből a műsorból van). Ezután az Erkel Ferenc Énekar lépett fel, akik Veér György karnagy vezetésével Negyvennyolcas dalokat adtak elő (Magyarország az én hazám..., Kossuth Lajos azt üzenté...,) majd pedig Koltay Gergely: Szállj sólyomszárnyon és Antonin Dvorák Égi szent béke, jöjj című műveit. Az ünnepség végén a megemlékezők közösen elénekelték a Szózatot. Cs. G.

ITT A TAVASZ!

Kónyi Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ és „CSIRIBIRI” Családi Bölcsőde Hálózat

SZOLGÁLTATÁSAINK KÖNYBAN:

- Család- és gyermekjóléti szolgáltatás
- Családi bölcsőde: Százsorszép és Gesztenye csoport
- Étkeztetés
- Házi segítségnyújtás
- Idősek nappali ellátása (idősek klubja) étkeztetéssel

CSALÁD- ÉS GYERMEKJÓLÉTI SZOLGÁLAT

A kónyi székhellyel működő Család- és Gyermekjóléti Szolgálat 5 családsegítő révén 21 településen látja el a családsegítési és gyermekjóléti szolgáltatás feladatait, elsősorban segítő beszélgetés, tanácsadás, önként kezdeményezett/vállalt együttműködési megállapodás, vagy hatóság által elrendelt esetkezelés, továbbá szolgáltatások (pszichológiai tanácsadás, mediátor, családterapeuta, jogi tanácsadás) ajánlása, megszervezése révén.

Családsegítés keretében a szociális vagy mentálhigiénés problémák, illetve egyéb krízishelyzet miatt segítségre szoruló személyek, családok számára nyújtunk segítséget az ilyen helyzethez vezető okok megelőzése, a krízishelyzet megszüntetése céljából. Tanácsadást biztosítunk, segítjük az anyagi nehézségekkel küzdők számára a pénzügyi, természetbeni ellátásokhoz, továbbá a szociális szolgáltatásokhoz való hozzájutást. Elősegítjük a családban jelentkező működési zavarok, konfliktusok megoldását, támogatjuk a munkanélküliek, adósság-terhekkel és lakhatási problémákkal küzdők, fogyatékossgal élő, krónikus betegek, szenvedélybetegek, pszichiátriai betegek, illetve egyéb szociálisan rászorult személyek nehéz élethelyzetének megoldását.

A gyermekjóléti szolgáltatás biztosítása révén a gyermekek testi és lelki egészségének, családban történő nevelkedésének elősegítését, a gyermekek veszélyeztetettségének megelőzését, a kialakult veszélyeztetettség megszüntetését szolgáljuk.

Szolgálatunk az arra rászoruló személyek (gyermekektől az idősekig), családok segítése érdekében veszélyeztetettséget észlelő- és jelzőrendszert működtet. Szolgálatunk a jelzőrendszeri tagoktól vagy állampolgároktól érkező jelzés alapján felveszi a kapcsolatot az érintettekkel, helyzetük megismerését

CSALÁDI BÖLCSŐDE

A kónyi Családi Napközi két csoportja – a Százsorszép és Gesztenye csoport – jelenleg is teljes kihasználtsággal működik, településünkön nagy igény van erre a szolgáltatásra.

A családi bölcsőde a gyermekjóléti alapellátás része, a gyermekek törvényben rögzített napközbeni ellátásának családias körülmények között biztosított formája.

Az ellátottak köre: 20 hetestől 3 éves korig nyújt a gyermekek számára életkoruknak megfelelő felügyeletet, gondozást, nevelést, étkeztetést és foglalkoztatást. Az ellátás a munkát vállaló szülők számára lehetőséget ad kisgyermekük ellenőrzött, családias légkörben történő napközbeni elhelyezésre, lehetőség szerint rugalmasan alkalmazkodva a szülők kéréseihez (természetesen a gyermek érdekeinek és az adott korosztály ellátására vonatkozó szakmai elveknek megfelelően).

A szolgáltatás igénybevételének módja: A gyermek felvételét az igazolt munkahellyel rendelkező szülő vagy törvényes képviselő a szolgáltatást nyújtó személynél, illetve az intézményvezetőnél kérheti. Megállapodást kötünk a szülővel az ellátás kezdetéről és várható időtartamáról, valamint megszüntetésének módjáról.

A szolgáltatás igénybevétele önkéntes, a szülő vagy törvényes képviselő kérelmére történik. A felvételtől a szolgáltatást nyújtó dönt.

Célunk, a gyermekek egyéni fejlettségét szem előtt tartva, a családdal együttműködve, megértő és következetes nevelőmunkával támogatni a gyermekek testi, szellemi, érzelmi fejlődését, életük ezen meghatározó szakaszában. Ízléses környezetet, családias, meghitt légkört alakítottunk ki, hogy a ránk bízott gyermekek szívesen jöjjenek a bölcsődébe, szüleik őket biztonságban tudva láthassák el teendőinket.

Aki ősztől a bölcsődébe szeretné járattatni kisgyermekét, minél előbb vegye fel a kapcsolatot az Intézménnyel. Köszönjük!

SZOCIÁLIS ÉTKEZTETÉS

A szociális étkeztetés keretein belül biztosítjuk az ellátotti területünkön élő idős, szociálisan rászorult, fogyatékos, hajléktalan személy, pszichiátriai, valamint szenvedélybeteg

személyek részére napi egyszeri meleg étkeztetést. Különösen abban az esetben, ha a rászorulóknak önmaguk, vagy eltartottjuk részére tartósan vagy átmeneti jelleggel nem képesek ezt biztosítani, koruk, egészségi állapotuk, különböző betegségeik miatt. Az étkeztetés történhet házhoz szállítással, elvitellel, illetve helyben fogyasztással. Étkeztetésre a hét minden munkanapján lehetőség van, de figyelembe vesszük a rászoruló igényeit, így annak gyakorisága egyéni igények alapján történik.

HÁZI SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

A házi segítségnyújtás célja, hogy az igénybe vevők a mentális és fizikai képességeiket minél hosszabb ideig megőrizzék. A szolgáltatást az

ellátottak saját lakókörnyezetében biztosítjuk annak érdekében, hogy a rászorulóknak az önálló életvitelüket saját lakókörnyezetükben fenn tudják tartani. A szolgáltatást igényelhetik időskorú, illetve egészségi állapotuk miatt rászoruló személyek, akik otthonukban önmaguk ellátására saját erőből nem, vagy csak részben képesek, különösen azok, akik egyedül élnek, időszobai elhelyezésre várnak, hozzátartozójuk nincs, vagy azok távol lagnak.

A házi segítségnyújtás két formában valósul meg, egyéni szükségleteket figyelembe véve:

- a személyi gondozás keretében gondozás és háztartási segítségnyújtás
- a szociális segítség keretében háztartási segítségnyújtás szolgáltatást biztosít.

IDŐSEK NAPPALI ELLÁTÁSA

Az Idősek Klubja a saját otthonukban élő, önmaguk ellátására részben képes időskorúak napközbeni tartózkodására, társas kapcsolataik ápolására, étkeztetésére, pihenésére, valamint alapvető higiéniai szükségleteik kielégítésére szolgál. Az ellátás célja a hiányzó családi

gondoskodás pótlása, az idős emberek szociális helyzetének javítása, kulturált körülmények közé juttatása, magányának oldása, elmagányosodás megelőzése. A könyi önkormányzat kisbusszal oldja meg az idős, mozgásában korlátozott, vagy nehezen közlekedő gondozottak idős klubjába való szállítását.

A nappali ellátás során biztosítunk esetkezelést, felügyeletet, gondozást, igény szerint étkeztetést, egészségügyi alapellátás megszervezését, szociális ellátásokhoz való hozzájutás megszervezését, életvezetési tanácsadást, mentális gondozást, igény szerint pszichológiai és jogi tanácsadást megszervezését. Az idősok testi és szellemi aktivitásának megőrzését különböző programokkal is segítjük. Például jeles ünnepekre való közös készülődés, kirándulások, rejtélyfejtés, felolvasás, televízió nézés, filmvetítés, sétálás, tornázás, társasjátékok, kártyázás, kézimunkázás, kulturális foglalkozások stb. Lehetőség van különböző témájú előadások meghallgatására. A programok összeállítása során gondozónőink figyelembe veszik az egyéni, illetve a közösség érdekeit is.

Szép, családi környezetben várjuk szeretettel leendő ellátottjainkat!

Allerné Kiss Edina, intézményvezető

„Kora gyermekkoromtól nagyon érdekelt mindenféle tudományos téma”

– Dr. Aller Máté kutatóorvos válaszolt kérdéseinkre

Az „ÚJ LÁTÓSZÖG” rovatunkban olyan Kónyban élő, vagy innen elszármazott, de falunkhoz továbbra is kötődő fiatalokat mutatunk be, akik különböző okok – munkájuk, vállalkozásuk, hobbijuk, tudományos tevékenységük – miatt érdekesek lehetnek olvasóink számára. A lentebb olvasható interjúhoz a Cambridge-i egyetemen kutatómunkát végző **dr. Aller Máténak** küldtem el kérdéseimet. (Cs. G.)

– Hogyan kötödsz Kónyhoz, milyen emlékeid vannak a faluról?

– Édesapám, Aller József ágán kötődöm Kónyhoz. Én Csornán nőttem fel, de születésemről fogva rendszeresen töltöttem időt Kónyban, és a mai napig visszajárok, amikor tehetem. Rengeteg élmény köt ide édesapámmal, nagymamámmal, nagybátyámmal és unokatestvéreimmel. Disznóölések, horgászás a Nagy Tőzegen, falunapok, búcsúk. Mind kedves és fontos élmény, ami végigkísér az életemben.

– Mikor, hol születted, milyen iskolákba jártál?

– Csornán születtem 1984 novemberében, általános iskolába Csornára jártam a Széchenyi István Általános Iskolába. Ezután a gimnáziumot Győrben végeztem a Czuczor Gergely Bencés Gimnázium és Kollégiumban. Egyetemre Szegedre jártam, ahol az orvostudományi karon végeztem. Végül a tudományos doktori fokozatomat (PhD) a Birminghami Egyetemen szereztem az Egyesült Királyságban kognitív idegtudományi szakterületen.

– Mikor, minek hatására született meg benned az elhatározás, hogy kutatóorvos szeretnél lenni?

– Kora gyermekkoromtól nagyon érdekelt mindenféle tudományos téma a dinoszauruszoktól a csillagászatig. Nagyon szerettem olvasni a MI MICSODA ismeretterjesztő könyvsorozatot, még a mai napig jó néhány kötet megvan belőle. Általános iskolában is főleg a természettudományok érdekeltek. Az, hogy kutató szeretnék lenni, a gimnáziumi évek alatt alakult ki bennem. Életem egyik legmeghatározóbb négy évét töltöttem a Bencés Gimnáziumban. Akkoriban még fiúiskola volt, és szombaton is tanítottak. Kollégista voltam, így napjaim nagy részében ezek között az évszázados falak között éltem, ahol többek között valaha Jedlik Ányos – a dinamó első feltalálója – is élt és tanított. Fantasztikus tanáraink voltak, közülük is osztályfőnököm, Molnár Zsolt tanár úr

szemléletmódja volt különösen nagy hatással rám. Ő volt a kémia és biológia tanárom, így – valószínűleg nem véletlenül – ez a két tantárgy állt hozzám legközelebb az érettségihez közeledve. Ekkor persze még nem tudtam, hogy mit is jelent a gyakorlatban az, hogy kutatás, de azt tudtam, hogy a majdani munkámban a még nem ismert dolgok, jelenségek megértésével szeretnék foglalkozni. Ezekből már viszonylag egyenes úton következett, hogy az orvosi egyetemre iratkozzak be és ehhez kapcsolódó területen kutassak. Az egyetemi éveim alatt ez az elhatározás csak tovább erősödött bennem, így már akkor diákkörösként részt vettem különböző kutatásokban.

– Hogyan jutottál el a Birminghami Egyetemre?

– Az egyetem után Budapestre költöztem, ahol a Kísérleti Orvostudomány Kutatóintézetben és a Semmelweis Egyetem Farmakológiai és Farmakoterápiás intézetében is dolgoztam. A halláskárosodások neurobiológiájával foglalkoztam ekkoriban. Emellett kipróbáltam magam a gyakorlati orvoslásban is, részmunkaidőben dolgoztam a Honvédkórház Sürgősségi osztályán is. Rengeteg tapasztalatot szereztem ezekben az években, és lassan kezdett kikristályosodni bennem, hogy igazán olyan kutatási terület érdekelne, ahol a biológiai alapok mellett nagy hangsúlyt kapnak a matematikai, számítástudományi aspektusok is. Volt lehetőségem hallgatni néhány tantárgyat a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai Karán: itt mélyítettem el az addigra már kissé megkopott matematikai

ismereteimet és tanultam meg a programozás alapjait. Ezekre mind szükségem volt ahhoz, hogy egy ilyen határterületen kutassak. A PhD hallgatói pozícióról a Birminghami Egyetemen tulajdonképpen egy szerencsés véletlennek köszönhetően szereztem tudomást. Egy barátom a Bencés Gimnáziumból kezdte el ott a PhD képzését, és tőle hallottam, hogy még keresnek további hallgatókat. A téma pont olyan volt, ami beleillett az említett érdeklődési körömbe, így hát megpályáztam és szerencsére fel is vettek.

– Mik voltak itt a kutatási területeid, eredményeid?

– A kutatási téma a kognitív idegtudományok területén belül az érzékeléssel – percepcióval volt kapcsolatos. Azt kutattuk, hogy az emberi agy hogyan kapcsolja össze a látott és hallott információkat egy koherens élménnyé. Képzeljük el, hogy egy erdőben sétálva látjuk, hogy az egyik fa lombja megrezzen és közben egy madár csicseregését halljuk. Vajon ugyanaz a madár mozgott a lombokban, amelyiket csicseregni hallottuk, vagy két különböző madárral találkoztunk? Ha a hang nagyjából ugyanabból az irányból érkezik, ahol a lomb mozog, akkor jó eséllyel ugyanaz a madár okozza mindkettőt, ha viszont teljesen máshonnan, akkor valószínű, hogy két különböző madárról van szó. Ez elég egyértelműnek tűnik, de ha már alkonyodik, akkor jobban a hallásunkra kell hagyatkozni, és máris sokkal nehezebb a feladat. Elődeink élete múlhatott azon, hogy egy hasonló esetben helyesen mérték fel a helyzetet és még időben elfutottak a bokorban rejtőző medve elől. Ezt mi a laborban jelentősen leegyszerűsítve vizsgáltuk, alanyainknak számítógéppel egyszerű fényfelvillanásokat és hangjelenségeket prezentáltunk, és arra kértük őket, hogy határozzák meg, milyen irányból jöttek. Ezt több ezerszer megismételtük minden alannyal a fényeket és hangokat különböző helyen prezentálva. Eközben az alanyok agyi aktivitását neurofiziológiai és képalkotó eljárásokkal rögzítettük. Ezek után a rögzített adatokat fejlett számítógépes algoritmusokkal elemeztük, melyekkel az agyi aktivitásból dekódoltuk, hogy alanyaink hol látták és hallották a fény és hangjelenségeket. Ez a módszer lehetővé tette számunkra, hogy kimutassuk: az emberi érzékelés ebben a speciális esetben közel áll az elméletileg lehetséges optimumhoz, és leírható

egy egyszerű matematikai modellel. Sőt mi több, a képpalkotó és neurofiziológiai adatoknak köszönhetően ennek a matematika modellnek a köztes számításait és predikcióit ki tudtuk mutatni a látásra és hallásra specializálódott agyi régiókból. Ezeket az eredményeket egy jó nevű lapban publikáltuk.

– Milyen témában írtad a disszertációd?

– A fenti téma adta a disszertációm gerincét, természetesen nem ez az egyetlen kísérlet, ami belekerült, további két kísérletben jártuk körül a témát.

– Hogyan nyertél felvételt a világ egyik legjobb egyetemére, Cambridge-be?

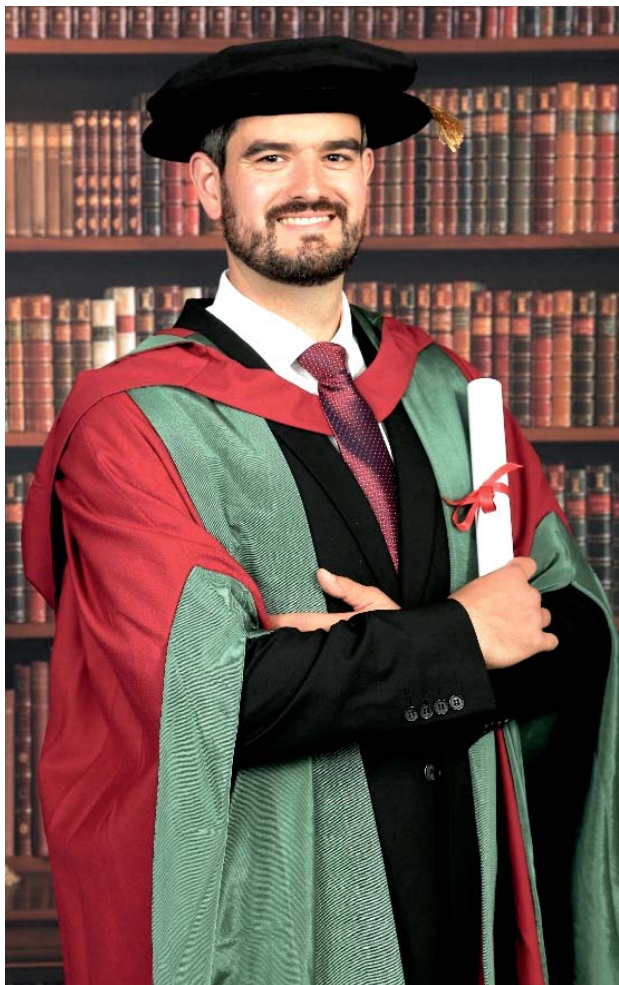
– A PhD disszertáció megvédése után a következő állomás egy kutató életében általában a fiatal kutatói (posztdoktori) pozíció. Ebben a pozícióban érdemes kicsit új témába kezdeni, gazdagítani a kutatói tapasztalatot. A sikeres PhD védésem után én is jelentkeztem több ilyen pozícióra is, és nagy örömmre Cambridge-ben kaptam állásajánlatot.

– Itt milyen kutatási területtel foglalkozol?

– Továbbra is az emberi érzékeléssel foglalkozom, de most konkrétan a beszédértés neurobiológiai alapjait kutatom. Több témán is dolgozom, az egyik – hasonlóan a PhD témámhoz – arról szól, hogy az agy hogyan használja a látott és hallott információt a beszédértésben. A másik témában az emberi beszédértést hasonlítjuk össze a mai modern beszédfelismerő algoritmusokéval. Manapság bárki kipróbálhatja az okostelefonján ezeket az alkalmazásokat, és tapasztalhatja, hogy zajmentes közegben ezek megbízhatóan működnek. Sajnos amint zajos környezetben próbáljuk őket használni, a teljesítményük messze elmarad az emberi beszédértéstől. Ezekből a kutatásokból mind az idegtudomány mind a számítástudomány profitálhat. Az idegtudomány számára hosszú idő óta először elérhető egy működő modell, ami jó teljesítménnyel el tudja végezni ugyanazt a feladatot – a beszédértést –, amit az ember. Sokat tanulhatunk a biológiai és számítógépes rendszer összehasonlításából, és esetleg jobban megérthetjük az emberi beszédértést. Emellett az emberi beszédértésből tanulhatunk és jobb beszédfelismerő algoritmusokat fejleszthetünk. Ez az idegtudomány és a mesterséges intelligencia határterülete, ami nagyon érdekel és ebben szeretnék a következő években jobban elmerülni.

– Hogyan látod a mesterséges intelligencia jövőjét, milyen hatással lesz ez a mindennapi életünkre?

– A mesterséges intelligencia kutatás jelenleg hatalmas, robbanásszerű fejlődésen megy keresztül. Ennek a mozgatórugói egyrészt az egyre fejlettebb tanuló algoritmusok, illetve a könnyen és viszonylag olcsón elérhető számítási

kapacitás és az algoritmusok tanításához szükséges elképesztő mennyiségű adat. Ezek együttesen teszik lehetővé azt a fantasztikus fejlődést, amit manapság látunk. Itt fontos megjegyezni, hogy a valódi mesterséges intelligenciától (amit általános mesterséges intelligenciának hívnak) még nagyon messze vagyunk. Tehát attól nem kell tartanunk, hogy ezek a rendszerek egyszer csak öntudatukra ébrednek. Ettől függetlenül ezek az „okos” algoritmusok már most alapjaiban befolyásolják az életünket, és ez véleményem szerint egyre csak növekedni fog. Egyre több eszközünkbe fognak ilyen okos megoldások belekerülni, a háztartási gépektől az okos viselhető eszközökön át az autókig. Ezek fantasztikus lehetőségeket hordoznak magukban úgy, mint energiatakarékosabb háztartások, biztonságosabb, hatékonyabb közlekedési módok és testre szabottabb, hatékonyabb egészségügyi ellátás. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy minden hasznos technológiának vannak árnyoldalai, így ennek is. Én a magam részéről azokra a pozitív lehetőségekre fókuszálok, amit ezek az új izgalmas megoldások lehetővé tesznek.

– Milyenek a mindennapjaid, családi életed Angliában?

– Lassan három éve élünk Cambridge-ben a feleségemmel, aki egyébként szintén magyar,

ő is az egyetemen dolgozik, pályázatok pénzügyi menedzsmentjével foglalkozik. Cambridge fantasztikusan élhető város, nagyon biciklisbarát, mindenhova kerékpárral járunk. Nagyjából akkora város, mint Szeged, amivel egyébként testvérvárosok is. A belvárosi rész gyönyörű a több száz éves egyetemi épületekkel, arról nem is beszélve, hogy lépten-nyomon Nobel-díjasok emléklapoktól borítottak. Például két utcára tőlünk lakott annak idején Paul Dirac Nobel-díjas fizikus, akinek a felesége Wigner Margit volt, a híres magyar – szintén Nobel-díjas – atomfizikus, Wigner Jenő húga. Tényleg szinte felfoghatatlanul gazdag az a történelem, ami itt körülvesz bennünket.

A másik kuriózum Cambridge-ben, hogy rengeteg a zöld terület egészen a belvárosban is és ezeken a részekben tavasztól ősziig tehenek legelnek szabadon! Ez olyannyira természetes itt, hogy része a

városképeknek. Nagyon szeretünk még csónakázni a Cam folyón (amiről a város is kapta a nevét), ezt itt puntingnak hívják. Ez egy lapos fenekű csónak, amit hosszú rúddal tolnak és kormányoznak. Amikor jó idő van, gyakran bérlünk csónakot és teszünk egy kört a folyón, ha pedig vendégeink vannak, akkor ez szinte kötelezően benne van a programban. Cambridge környéke is gyönyörű, igyekszünk minden hétvégét kihasználni, hogy biciklivel kicsit bejárjuk és felfedezzük a vidéket.

– Mik a jövőbeli terveid, mit szeretnél elérni a szakterületeden?

– Az idegtudomány és a mesterséges intelligencia határterülete érdekel igazán és ebben az irányban képezem el a jövőmet. Azt remélem, hogy mindig ugyanilyen jó érzéssel fogom végezni a munkám, ahogyan eddig. Azt is, hogy továbbra is élvezni fogom a napi kihívásokat és hogy naponta tanulhatok valami izgalmas újdonságot. Hogy a napi munkámmal hozzájárulhatok a tudomány előmeneteléhez és ezzel az emberiség tudásának gyarapításához. Nagyon boldog és hálás vagyok, hogy ez eddig így volt, és bízom benne, hogy ez így marad továbbra is. Ha e mellé még az is megadatik, hogy valami érdekeset felfedezzek, akkor az már a hab a tortán.

Köny a Kisalföld hasábjain 1957-ben

A Kónyi Községi Könyvtár évek óta a Dr. Kovács Pál Megyei Könyvtár és Községi Térrel együttműködésben szolgáltat a helyi olvasóknak. 2022-ben a megyei könyvtár ingyen Arcanum előfizetést biztosított számunkra, ezen az internetes oldalon pedig jelen pillanatban 37 millió oldalnyi írás van archiválva. Érdekességképpen a **Kisalföld 1957-es lapszámaiból** szemezgettünk próbálva fellelni a kónyi cikkeket, utalásokat, és elég sok ilyenre bukkantunk, ezekből pedig nagyon izgalmas mikrotörténelem rajzolódik ki.

Az Arcanum internetes oldalon 1957. január 1-től olvashatók a Kisalföld lapszámai, így a forradalmat és szabadságharcot követő esztendő volt az első, melyet tanulmányozni lehetett. Az első utalás községünkre az 1957. január 31-i 25. számban olvasható, ahol az EPOSZ (Egységes Parasztifjúsági Szövetség) megalakulása kapcsán merül fel településünk neve Szalontai Ferenc, Sopron, Petőfi tér 7. olvasói levélnek tűnő írásában: „**Ifjúsági élet - Gondolatok az EPOSZ-szervezetek megalakításáról.** Megyénk falvaiban is az ifjúság széles tömegei jelentkeztek az új ifjúsági szervezetbe. Emlékeztetek csak Ikrény, Enese, Sövényháza, Dunakiliti, Darnószeli, Gyórszentiván, Köny, Gönyű, Rajka – és nem is tudom mind felsorolni – fiataljai, milyen nagy kedvvel és akarással dolgoztak akkor. Emlékeztetek csak, milyen nagy harcok árán sikerült csak kultúrtermeket, sportpályákat, sportfelszereléseket szereznünk. Csak az áldozatkészség, a fiatalos lendület segítette sikerre mozgalmunkat.”

A március 1-i 50. számban egy ugyancsak nagyon korjellemző cikkben bukkanhatunk Kónyra: „**Nem izgat már a báró úr, de társai sem – Több ellenforradalmárt vettek őrizetbe a megyében** (...) Nem fut már szabadon Burza Ákos volt horthysta vezérőrnagy sem, aki Köny községben a múlt év novemberének első napjaiban fegyveres alakulatot kezdett szervezni, hogy ellenálljanak a törvényes rend megszüntetésével szemben. Burza „vezérőrnagy” hírszerző szolgálatot szervezett a szovjet alakulatok csapatmozdulatainak megfigyelésére és a község

lakosságát ellenállásra akarta bujtogatni a népi demokratikus rend ellen. A napokban Burza Ákos is közbiztonsági őrizetbe helyezték.” Ilyen „alakulat” szervezéséről valószínűleg szó sem volt, Burzát inkább a múltja miatt vehették őrizetbe.

A következő kónyi cikkben egy máig széles körben ismert anekdotát olvashatunk a március 13-i 60. számban a Híres község Győr megyében főcím alatt: **Köny meg a bika.** Enese és Köny között döcög a személyvonat. Az egyik párnás fülkében egy széke dáma meséli barna hajú barátjának: „Tudod, miről híres ez a Köny? Itt húzták fel a bikát a toronyba legelni”. – Ne mondd, tényleg? – affektált a másik. – Igen. Még nem is hallottad? Az egész történet onnan ered, hogy valamikor régen kigyepesedett a templom teteje. Élt akkor a faluban egy Dika nevű kőművesmester. Őt húzták fel csigán a toronyba. S miközben a mester a tornyot tisztogatta, valaki felkiáltott neki: „Húzd komám, kanyar ám, kónyi Dika harap ám”. Azóta csúfollják azzal a kónyiakat, hogy felhúzták a bikát a toronyba legelni. – Hát ezt nem hiszem el – biggyeszi száját a barna. – Mindjárt beérünk az állomásra, kérdezd meg valakitől, ha nem hiszed, hogy igaz-e? Mikor a vonat megállt, lehúzták az ablakot és a barna nő meg is kérdezte egy hosszú, nagybajszú, idősebb parasztembertől: Bácsikám, tényleg felhúzták maguknál a bikát a toronyba? A bácsikám felnézett a két elegáns hölgyre és tiszteletteljes hangon így válaszolt: Igen, lellem, úgy van ahogy mondja, de azóta minden marha ezt bögi.”

1957. április 10-én (83. szám) a **Nincsen botrány, verekedés – Táncot, illetve tanulnak a fiatalok a győri tánciskolában** című cikkből megtudhatjuk, hogy Kónyból nagyon művelt és kulturált fiatalok járnak táncot tanulni. Április 30-án (99. szám) két helyi anekdotát is olvashatunk Csattanós történetek a megyéből összefoglaló cím alatt: „**A „régibútor”** A nevére már nem emlékszem, de az még eszembe jut, hogy a vőjét Horváth Györgynek hívták. Az öreg kisbíró volt Kónyban. Kicsit dadogott, mindig úgy kezdte a hirdetések szövegét: – Hihíhi hirdemény! Egyszer a főszolgabíró Kónyba érkezett. Az öreg, aki szeretett

a hivatali szobák körül sürgögni-forogni, illedelmesen köszöntötte. A főszolgabíró, aki többször is látta már, megismerte, megkérdezte tőle: – Látom, régi bútordarab maga ebben a házban. Mióta van itt? Az öreg így válaszolt: – Mimimióta? Azt nem tudom pontosan. De annyit tudok, hogy ööt jegyző is szolgált aalattam. **2. A meggylopó.** Kónyban a vasút mentén húzódtott a ház helyiünk. A környékbeli gyerekei sokszor megvámolták a gyümölcsöt, amely itt termett. Apám szólt a közelben lakó vasúti őrnek, Pintér bácsinak, hogy – ha gyerekeket lát a kertben – kergesse el őket. Egyszer – gyerekkoromban – meggyet szedtem az egyik fán ülve, a másnapi rétesbe. Hamarosan egy nagy ütést éreztem a hátamon. Az öreg Pintér, aki nem ismert meg, óvatosan bejött a kertbe, s ő kereszttel meg vastag botjával. Meg akartam mondani neki, hogy ez a kert a mienk, de ekkor újabb ütést csattant a hátamon, s én szinte úgy estem le a fáról. Én még egyszer is megkíséreltem, hogy megmagyarázzam, miért vagyok itt, de az öreg rám mérte botját ily szavak kíséretében: – Takarodj innen te meggylopó! Takarodj, mert különben hívom a csöndéreket! El is takarodtam, s legalább fél évig tájára se mertem menni ház helyiünknek. A környékbeli gyerekek viszont most már még – inkább megvámolták a gyümölcsöt, mert engem, aki a ház helyi fő őrzője voltam, sohasem láttak a környéken.”

Az 1957. június 4-i 128. számban **Nincs független járási sportvezető – nincs járási sportélet sem** című cikkben a csornai járási Szpartakiád eredményei között találhatjuk meg, hogy 100 méteres síkfutásban a kónyi Karácsonyi nyert, míg 1500 méteren Muzsai. 1957. június 14-én a 137. lapszám a Néprajzi kiállítás nyílik Csornán című Írásban igen gazdag anyagot várnak Kónyból is.

1957. július 10-én (159. szám) aztán egy hosszabb anyag is foglalkozik falunkat érintő témával: **AKIKRŐL KEVESEBESZÉLÜNK – A VASÚTI ŐR** című cikkben Németh Józsefet a Köny és Enese közötti 12-es számú őrház vasúti órét mutatják be: „– Szükség van itt kérem az éberségre – mondja Németh József. – Hatalmas értékek gördülnek el itt naponta. Aztán a személyvonatokon az emberek életéről van szó. Felelősségteljes ez a munka, ezért kell még egymásra is vigyázni. Ha például észrevenném, hogy váltótársam nem éber, nem józan, nem adhatom át a szolgálatot.” Németh József folytatná a monológját, de meghallja a közeledő vonatot a síneken. Aztán érkezik a háromszor két harangjelzés, ami az Enese felől érkező vonatot jelzi. Németh leereszti a sorompót, a vonat 5 perccel később áthalad, ezután lehet folytatni a beszélgetést: „– Nem fárasztó ez a beosztás, csak nagy figyelmességet, nagy felelősséget követel. Én már megszoktam. S ha nincs vonat, akkor találunk

más munkát. Az én szakaszom 300 méter. Ezen a részen végzem a gazolást, hogy tiszta legyen a pályatest. – És milyen a magánélete? – kérdezem. – Csak a családomnak élek. Messze vannak a községek, s bizony nehezen szánom rá magam, hogy bemenjek a faluba. De nem is hiányzik. Annál többet foglalatokodom a ház körül. Van tehenem, egy kis földem, gyümölcsösöm, s ebből pótolom a havi 900 forintos fizetést. Mindjárt letelik a szolgálatom, utána pihenek egy kicsit, aztán megyek a földre, sok a munka most. (...)” – olvasható az (So.) aláírási cikkben

A szeptember 26-i, 227. számban megtudhatjuk, hogy buszjárat indul Kapuvárra Rábászentmiklósról Kóny érintésével, október 3-án pedig nagy örömmel közlik, hogy Kónyból is termelősövetkezetek alakulásáról érkezett hír – ezzel azonban mindjárt részletesen is foglalkozni fogunk. November 7-én egy újabb kónyi csattanós történet olvasható a megyéből **Kit ütnek?** címmel: „A harmincas évek elején Szeder Albert bácsi volt Kónyban az iskolaszolga. Egy alkalommal mezítalál talpalt végig az Újfalun, a hátán a dolmány szakadozott volt. A járőrelők nem győztek kérdezősködni: – Mi a baj, Albert bácsi? – Verekednek a kocsmában! – szólt vissza lihegve az öreg. – Aztán kit ütnek? Albert bácsi csak úgy futtában válaszolt: – Kit ütnek? Amíg ott voltam, engem ütöttek, hogy most ki van soron, azt nem tudom.”

Másnap újabb jó hírt olvashatunk a szövetkezetéről: „Mosógépet vásárolt a földművesszövetkezeti nőbizottság által befizetett részjegyből Sopronnémeti, Hédervár, Kóny, Rajka, Ménfőcsanak és Máriakálnok földművesszövetkezete. A mosógépet közösen használják az asszonyok. A november 20-i 272. számban községünk futballéletéről olvashatunk statisztikákat. A gólerősségi listán Kóny 30 góllal és Horvátkimle ugyancsak 30 rúgott góllal 8. lett, míg a legjobban védekező csapatok közül 5. Kóny és Újrónafő 12 kapott góllal. A III. osztályú csornai csoport tabellájának élbolya pedig a következőképpen alakult: 1. Kistölgyfajmajor 9 meccs 32:9 gólarány 17 pont, 2. Kóny 9 30:12 14 3. Mihályi 9 33:19 12.

Ahogy az eddig láthattuk, annak ellenére, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc óta egy év is alig telt el, a Kónyról szóló cikkekben ennek nem nagyon találjuk nyomát. Nem úgy az 1957-es esztendő nagy eseményének, a tévesztetésnek, mert az év végén megjelent cikkekben kizárólag ilyen tematikában találhatjuk meg községünk nevét.

A november 28-i, 280. számban például **Mégiscsak jobb közösen** címmel van írás: „Kóny községben négy termelősövetkezet alakult 1955-ben. Ezek közül talán a legjobban dolgozott a főleg nincstelen vagy földhöz juttatottakból alakult „December 21” Termelősövetkezet. Az ellenforradalom vihara azonban ezt a

termelősövetkezetet is felbomlasztotta. Tagjai nyáron egyénileg gazdálkodtak, de már a cséplés idején elhatározták, hogy összeálljanak újra közösben végzik a munkát. Még a termények java része a határban volt, amikor tíz családdal újra megalakult régi nevén a termelősövetkezet. (...) Most már a gépállomás traktorai szántják a földet, s minden őszi munkával végeztek összeadtak nyolc tehenet, öt borjút és öt lovat. Ezek élelmezésére megvan a takarmányuk is. (...)”

A december 6-i, 286. számban már rosszabb híreket olvashatunk a szövetkezésről: **„Szabálytalanság Kónyban.** Kónyban jártunk. Nem kellett hozzá különösebb felfedező munka, hogy beleütközzünk abba a szabálytalanságba, amit elkövet a géphasználati társulás céljából életre hívott szakcsoport. (...) Mit mondott szerdán a pénztárosnő? Azonnal összeszámolom, hogy július óta mennyi volt eddig a szakcsoport bevétele fuvarozásból és a szántás után. És kis idő múlva több tízezerforintos bevételt közölt a pénztárosnő. Hogy jól halljuk-e a telefonon, ismételtel is megkérdeztük: másoknak is vontatnak és szántanak a szakcsoport traktorával, nemcsak a szakcsoport tagjainak? – Igen, a faluban bárkinek szántanak és fuvaroznak, aki kéri azt... – mondotta. Ezek után gondolkodjanak csak el a földművesszövetkezet vezetői és ellenőrei – akár a helyiek, akár a járási vagy a megyei központban, helyes-e amit a kónyi szakcsoport cselekszik? (...)”

A december 10-én megjelent, 288. szám hasábjain aztán részletes áttekintést ad az újság a kónyi helyzetről **A szövetkezés gondolata Kónyban is mély gyökeret eresztett** címmel. „– Megvitatjuk, hogy kikkel szövetkezzünk – mondják Kónyban azok az emberek, akik ez év tavaszán az ellenforradalom viharától szétvert négy tsz helyén új életet kezdtek. Akik rácaffoltak azokra, akik tavaly ősszel nagy garrral kijelentették, hogy

ÖRÖKLŐT HAJLAM
– Nagyon el vagyok keseredve Péter miatt, – meséli az egyik anyja a másikat. – Különben egészen jól tanul, csak a számtannal van baj. Ha azt kérdezzük, mennyi öt meg öt, azt mondja tizenöt, ha azt kérdezzük, mennyi tíz meg tíz, azt mondja huszonegy.
– Ez nem olyan nagy baj. Bizonyára öröklött hajlam. Egy szerelm az apja mesterségére, pincérnek kell adni...

AZ ÁRULÓ
Mr. Wharncliffe, az angliai szakképzett klubjának megalapítója és elnöke elárulta klubját. Visszatért a társaságtól, s leborotválta szakállát. Az „árulás” mögött a férfibrázt szörzetének egy elkeseredett ellensége, az elnök fiatal menyasszonya áll.
A klub tagjai mélységesen felbomlottak amiatt, hogy főnökük ilyen szeszélyesen kapitulált egy nő előtt. Elhatározták, hogy bojkottálják volt elnökük lakodalmát, s határozatot szavaztak meg, amelynek értelmében a volt elnök nagy összegű pénzbüntetéssel sújtják.

Amikor megérkezett a második műhold

gyarapították a közös vagyont: 6 újabb tehén, 10 anyakoca, és a három terménydaráló bevétele is biztos alapot nyújtott. „Novák András, a tsz elnöke kiszámította, hogy csak abból az összegből, amelyet az adófizetésnél megtakarít, családjának egész téliruha szükségletét meg tudja vásárolni. – Ha jól megfogjuk a dolog végét, nincs egyéni gazda, akinek jövedelme a miénkkel felérne – jelenti ki Novák András igen határozottan. – Ezért meg is válogatjuk, hogy kikkel állunk össze – teszi hozzá. Meg bizony. A múltkor valaki azzal állította meg az elnököt, hogy belépne ő a termelősövetkezetbe, ha mindjárt állattenyésztési brigádvezető lenne belőle. – Dehogyan lépsz be komám – ingatta fejét Novák András. – Már miért ne lépnék – hökkent meg a koma. – Mert nem kellesz nekiünk. Dolgos kéz, nem parancsoló kell ide.” Rajta kívül azonban sokan beléptek a tsz-be, többek Horváth Illés, a December 21. TSZ elnöke, Dömötör István 21 holdas gazda vagy Ominger Imre ács. Előző héten 7 család lépett be, így már 26 család alkotja a szövetkezetet, pedig a vezetők szerint nagy agitálás nincs, csak felkeresik azokat, akik közel állnak a téeszhez. „Ismeretük a tsz jövő évi terveit és azt, hogy a fejlődés ebben az irányban halad. Választ adnak azoknak is, akik azt mondják: – „hátha”. Hátha megismétlődik a múlt év októbere és a Mindszentiek, Eszterházyak kerekednek felül. Ezeknek a kommunisták megmagyarázzák, hogy nincs és nem is lesz „hátha”. Hogy a munkásosztály nem „hátha”, hanem biztosan tartja kezében a hatalmat, mert a párt politikai vezetése egyenes és határozott, s szilárdan a szocialista építés vonalán halad. (...) – Mi nem egy esztendőre, hanem egész életre szövetkeztünk, jól kell tehát az alapot leraknunk – mondják a kónyiak. És magabiztosan hozzátesszik: – az eredményeink majd behozzák a többséget, hiszen a jövő a miénk. J. L.” (folyt. köv.) Cs. G.

FALUNYELVÜNK – SZÓLÁSOK

Kedves Földijeim! Foglalkozva kedves Szülőfalunk múltjával, összegyűjtöttem azokat a régi kifejezéseket, szavakat, amelyeket az elődeink – és még az én korosztályom is – használt. Ebben az összeállításban a szólásokat osztom meg Veletek.

ördög bűg beléd!: csintalan gyerekeknek, fiataloknak szóló figyelmeztetés
 a mendergős menkiú csaptyon beléd!: ha vki rosszat tett vagy mondott, neki szólt
 az annya istállát!: méltatlankodás vagy elismerés szólása
 há lesz a menis?: hova mész?
 áto-botábo dúgozik: pontatlan, elnagyolt munkát végez
 e' visznek a sikátori viktorok!: gyerek ijesztgetés
 gyün a mömmös!: gyerek ijesztgetés
 tipródik, mint a tojó galamb: nyugtalanul toporog
 ollan marha jó vót!: nagyon jó volt!
 elűtem, mint Fintáék luggyok: sokáig voltam valahol
 lefekszik a tikokkal: korán lefekszik
 el háláistenkedik: fölöslegesen húzza az időt
 te meg e' veszeketté?: elestél?
 mi lútte e kezedet?: mi baja a kezednek?
 én mihánnom: én miattam
 át van pántúva a feje: át van kötve a feje
 hōmbölög a gymrom: hányigerem van
 lígy ollan jó!: légy szíves!
 nejde hék hóp haj: ökröket bízattak így
 ollan színe van, mint a mosott szarnak: sápadt
 csollánro pisát: rosszkedvű
 hallám megá' várgy!: figyelj rám!
 vótam ollan marha mīrges!: nagyon mérges voltam!
 nagy essre-hüittre!: nagy sokára megtesz valamit
 szerepül, mint kusza: nem sokat törődnek vele
 ú' vagyok, mint kóc a pócon: ugyanaz, mint fent
 ollan mint a kiliti kódís: elhanyagolt külsejű
 lettén hattam: nem törődtem vele
 termett ölig helessen: jó termés volt
 ollan, mint a kűdött farkas: sértődött
 nem akarok megigazonnyi: nehezen gyógyulok
 szílle vagyok: rendetlenség van nálam
 szírú van a szíve: könnyen elsírja magát
 na, hallám szavall: mondj véleményt
 beszáll, vagy szargyá bötűt!: szólj már valamit
 illik, mint tikra a lik: fölösleges beszéd
 fűjja a kigyókövet? szítja az ellenségeskedést
 attú' kó' dús!: megemlegeted, ami kapsz!

i' kő', i kő': helyeslés
 hamis emberkint azt gondútam: azt hittem
 merem garantányi: biztos vagyok benne
 kigyün a vőgyge: megfakad a kelés
 e' jó e' futamodat vót: sokat dolgoztunk
 legyünk tegek!: tegeződjünk
 ho' jó órábo' mondjam: jókor mondjam
 kűhő' legyen mīrve: koszos
 e' vittem a butrom: elvittem a bútorom
 gondúkodik az üdő: nem lehet eldönteni, milyen idő lesz
 valoga víge: közeli rokon
 e' ment a kazal mellé szemetűnyi: a kazal mellett végezte el a dolgát
 viccūli-vacculla: rosszindulatúan kritizál
 még gyikul is vótam: nagyon rosszul éreztem magam
 úgy ül itt, mint a hatpíz: semmit tevő, lusta
 ollan üdő lesz, mint a peták: jó idő lesz
 többet ír, mint bucsukor e' pofon: sokat ér
 két karácsony köz: Karácsony másnap és Újév közötti idő
 ráír, ugysis mit csinál itt!: a nem szívesen látott vendégmarasztaló
 megnyomgya a csőszőkö a körmödet: meg kell tanulnod különböző
 munkákat, mert eljön az idő, amikor senki nem segít
 míg le nem fekiütté', addig ne vetközz!: míg el tudod látni magad, addig
 ne válj meg a vagyondtól
 nem menek oda csufoskonnyi: nem járatom le magam azzal, hogy
 odamegyek
 megvalogásszo a tiktyait: esténként a háziasszony megnézte, másnap
 tojnak-e e tyúkjai
 nem a' megy aki koros, hanem aki soros: az elmúlás nem a kortól függ
 jó a rosszal, rossz a rossz nélkülűn: hiába volt nehéz a házastárral élni,
 mégis sokkal jobb volt, amíg élt
 a fiatal meghahat, az örenék meg kő' hanyi: az idős embernek el kell
 fogadni a halál közelségét
 aggy innya a torkomnak!: szomjas vagyok
 a cigánygyerek huzza a Nap kötelit: megy le a Nap
 illen vakarcsbul ennyi is ölig!: szegény emberek mondták, ha nem
 akartak több gyereket
 ollan szuszajja' van: erősen szuszog
 csömölletes moslíkoskánno': rossz természetű, gonosz emberre mondták
 amillent váloztottá', ollant kő szagúnod: el kell viselned a
 házastársadat

Enzsöl Imréné

HUMORZSÁK – Emlékezzünk mosolyogva

Kóny és Rábacsécsény között volt a „Kiss-tag”, ahol a Kókai család is lakott, ott gazdálkodtak.

Onnan jártak be a faluba, Kónyba. Egy nyári este megfejték a teheneket, kannákba rakták a tejet, hogy hozzák be a kónyi tejcsarnokba. Közben megeredt az eső, gyorsan befogták a lovakat, beöltöztek, és elindultak a csarnokba.

Odaértek, Márton bácsi leszállt a kocsiról, és csodálkozva mondja a feleségének. – Ne b...meg Margit, a tej meg otthon maradt!

Juliska néni elmegy a templomba és mondja a papnak:
 – Szeretnék gyónni Plébános úr!
 – '45-ben megcsaltam a férjemet, szeretném meggyónni.
 – De hát Juliska néni, az már 70 éve volt és minden évben meggyónja!
 – Igen, mert olyan jó rá visszaemlékezni!

(Kiss József)

SPORTTEREINK TÖRTÉNETE

Községünk múltja igen gazdag és sok jelentős, akár az egész ország életében is fontos tetteket véghezvivő ember származik Kónyból. Erről két helytörténeti kiadványunkban (Szemelvények Kóny múltjából I-II.) olvashattak, és újságunkban is rendszeresen megjelentetjük kutatásainkat a régi idők eseményeiről. Van azonban egy olyan terület, amivel fontosságához képest eddig keveset foglalkoztunk: ez **településünk sportmúltja**, mely ugyancsak bővelkedik érdekes epizódokban és sikeres pályafutásokban. Ezért gondoltuk úgy, hogy egy cikksorozat keretében megidézzük sportos múltunkat, ha már a sportos jelenünk olyan kevés örömet tud adni nekünk. Az előző részben a „híres Kónyi Kise 11”-re emlékeztünk vissza az interneten fellelhető anyagok és saját archívumunk korábbi gyűjtései alapján, most pedig sporttereink történetét tekintjük át a birtokunkban lévő források alapján.

Egy-egy sporttelephez szervesen hozzátartozik, hogy pontosan hol található, és legtöbbször szent helynek számít. Például valószínűleg senki nem tudná máshol elképzelni a Ferencváros stadionját, mint az Üllői úton, nem messze a Népligettől. Községünk esetében ez nagyon nem így volt, hisz mindkét fontos sportterünk (futballpálya, kézilabda pálya) is több helyen terült el az idők folyamán. Ezeket a helyszíneket tekintem át jelen cikkben, a saját archívumunkban fellelhető és máshonnan beszerzett anyagok alapján.

A KÉZILABDA PÁLYA

Arról már többször is megemlékeztünk lapunk hasábjain, hogy Kónyban a kézilabda alapjait **Mészáros Lajos** tette le. Az ő nagy sikereket elért 60-as évekbeli csapatához az idősebbek a falu közepén, a mai Díszter helyén álló pályát kötik, azonban az első kézilabdapálya nem ott volt Kónyban. Erről egy korábbi lapszámunkban Varga Sándorné Bojnár Ági így emlékezett meg: „Én még salakos pályán kezdtem kézilabdázni, ami akkor a Kossuth utcában volt, Kovács Irén és testvére, Gizi mostani háza mögött. (a Petőfi utcával szemben, a Banneux-i Mária-oszlop mögött. A szerk.) Itt volt egy nagy üres terület, ahol született a kónyi kézilabda. Ez egy fekete salakos, nagyon kezdetleges pálya volt, annyira, hogy mindig, amikor kezdeni akartuk a meccset, előtte körben ki kellett gyomlálni, de mi így is nagy élvezettel játszottunk rajta. Utána lett az iskola előtt a vörös salakos pálya, majd azt bitumenessé alakították.”

A Szemelvények Kóny múltjából 1. (2008) kötet szerint 1969-ben készült el az új pálya a falu közepén: „Az iskola 1969-ben egy nemzetközi mérkőzésekre is alkalmas kézilabda pályával gazdagodott, mely nagyrészt társadalmi munkával készült. Ezzel megoldódott az iskola tanulóinak őszi és tavaszi testnevelés óráinak helye.” Erre a pályára már minden bizonnyal

többen emlékeznek, hiszen a zöld labdafogókkal körülvett szürke téglalap évtizedeken át meghatározta településünk központjának képét, és sok emlékezetes meccset vívott ott a helyi kézilabdacsapat.

Ahogy az idézetben is láttuk, már ezen a helyen is összekapcsolódott a község és az iskola sportélete, az 1992-ben elkészült tornacsarnokban azonban ez még inkább így lett. Addig télen diákjaink a Kazinczy utca 17. sz. alatt található épületben (egykori suszteráj) kialakított tornaszobába jártak – valószínűleg erre is egyre kevesebben emlékeznek, hiszen pont az én osztályom volt az utolsó, akik még egy év odajártunk, és már ennek is 30 éve.

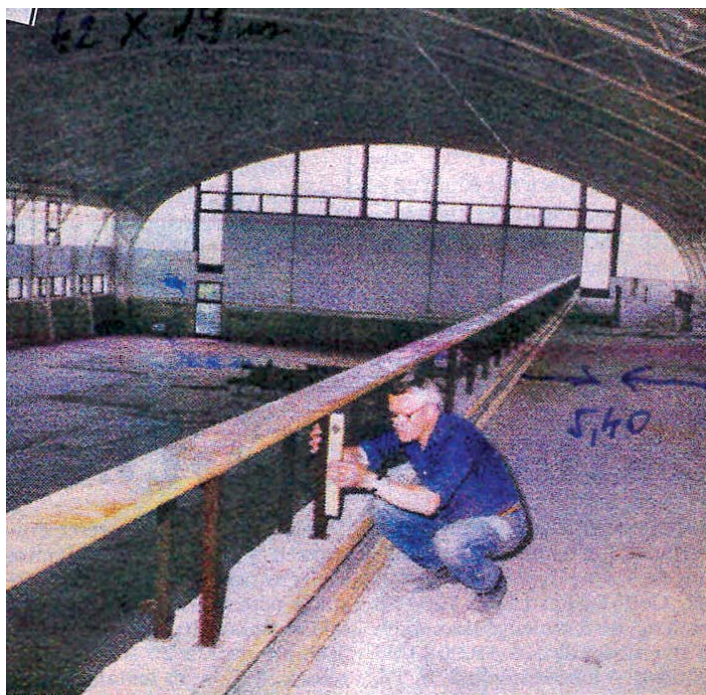
Mészáros Lajos feljegyzése a Kazinczy utcai tornaszobáról:
Fedett létesítmény.

Egy 8x6 m-es padlós tornaszoba, mely az iskolától kb. 800 méterre volt. Öltözővel nem rendelkezett, a tanulók a szélén közlekedtek és a fal mellett lévő tornapadon öltöztek. A lányok már előre felöltöztek, felvették a tornaruhát. WC használat és mosdási lehetőség nem volt, ezt az iskolában végezték, akinek sürgős lett az bajban volt. Volt ugyan egy „budi” de az minden volt, csak nem WC. A fűtés szénrel történt, egy szenes kályha hivatott arra, hogy bemelegítse az egész helyiséget. Nem sikerült! A lehetet meglátszott! A tanár fűtött és ügyelt a tisztaságra. Ha sok volt a behordott sár, akkor a szünetekben seperi kellett, utána meg szellőztetni. A tanár 6 órán át szívta a port, a diák 1 órán át. Áldatlan állapot volt. Aztán 1978-ban elköltözött a szomszéd helyiségből a körzeti rendőr és megkaptuk a szobáját. Kivettük a falat és növeltük a termet 4 méterrel. Most már 12x6 m-es lett a tornaszoba. Áttértünk az olajkályhás fűtésre. Időközben kiköltözött az udvari lakó is, és megnagyobbodott az általunk használt épületrész 2 szobával, amiből az egyik a fiúk, a másik a lányok öltözője lett, és a tornaszereket is itt helyeztük el. Ezeket a helyiségeket 1-1 olajkályhával fűtöttük. Már nem a termen keresztül jártak a gyerekek, hanem közvetlenül az öltözőbe és onnét a terembe. Valamivel nagyobb lett a tisztaság. Sajnos a padló alól feltört a por munka közben, mert alatta homok volt és nem beton. Amikor műpadlóval fedtük be, akkor meg balesetveszélyes lett, csúszott, amikor a gyerekek bemelegedtek, a hideg padozatot kiverte a víz. Ehhez hozzájárult még az is, hogy alatta pince volt. Később a balesetveszélyt felszámolták, azaz, hogy lebetonozták a terem padozatát, műpadlózták és szellőzéssel látták el. Teljesen nem tűnt el a nedvesség, de jobb lett és főleg tisztább.

A terem felszereltsége jó volt. Az egyik oldalon végigért a bordásfal. A mászásra 5 kötél állt rendelkezésre 4 m magasságig és mindenkinek 2x kellett felmászni. Volt egy nyújtó, amit könnyen fel lehetett szerelni. Két gyűrű állt a gyerekek rendelkezésére, ezen kívüli egy nagyméretű ugródomb, 3 ugrószekevény, 8 zsámoly és 6 szőnyeg. Kézilabda, futball, tömött labdák megfelelő mennyiségben voltak. A testnevelő az előírt tornaszereket igyekezett megteremteni, ez elől az iskola és községi szinten nem zárkózott el senki.

Azonban ennyi gyerek részére mégis hiányzott egy közeli, korszerű tornacsarnok.

Ezeket a problémákat a 90-es évek elején ugyancsak Mészáros Lajos szeretne volna orvosolni, ahogy az egy korábbi cikkünkben olvasható: „Ez a kitartó és elszánt következetesség nemcsak az órai követelményekben és kézilabdaedzéseken nyilvánult meg, hanem Mészáros Lajos ugyanígy követelte a testneveléshez, és a sport fejlesztéséhez elengedhetetlenül szükséges tárgyi feltételeket is tanítványainak. 1989-ben a tantestülettel és a szülői munkaközösséggel összefogva aláírásgyűjtést kezdeményezett, hogy a volt pártházat testnevelési órákra és a sportcélú rendezvényekre lehessen igénybe venni, amíg a községben nem épül fel tornaterem. Talán ennek köszönhetően 1991-ben meg is kezdődött a Tornacsarnok építése, melyet 1992. november 20-án adtunk át. Erőfeszítéseinek és kitartásának köszönhetően 1968-ban az iskola melletti parkban megépült az akkor nagyon korszerűnek számító salakos pálya, majd 20 évvel később további fáradozásai eredményeként a pálya aszfalt borítást kapott.”

Régóta cél, hogy minél több községünkben legyen tornaterem. Megyénkben jelenleg Kóny áll a legközelebb egy új tornacsarnok avatásához, mert jó ütemben épül a 800 négyzetméteres, 35 millió forintot érő létesítmény, amelynek elkészültét nem csak a gyermekek várják. A Csornai Építőipari Kiszövetkezet gmk.-ja hamarosan befejezi az épület kivitelezését, amelyben a kiszolgálóhelyiségek mellett még 600 személyes lelátó is helyet kap.

1992. 05. 26.

(Fotó: Szűk Ödön)

A Tornacsarnok azóta is a település sportéletének egyik központja, azonban sajnos lényegében ugyanolyan állapotban van, ahogy 1992-ben átadták. A felújítási próbálkozások kálváriáját lapunkban is olvashatták, de mindezen nehézségek ellenére továbbra is bízunk

benne, hogy sikerül pályázati támogatást nyerni, és megújult környezetben térhet vissza a kézilabda községünkbe – mert az elmúlt években sajnos az is megszűnt. Vessünk még egy pillantást arra, mi is van most az egykori sportterek helyén. A Kossuth utcában családi házak és kertek találhatók, míg a falu közepén a Díszter egy része van. Az egykori tornaterem magántulajdonban, meglehetősen romos állapotban várja sorsa jobbra fordulását.

A FUTBALLPÁLYA

Futballpályánk története nem kevésbé volt fordulatos, az idők folyamán az is három különböző helyen terült el. Az első helye a mai Alkotmány utca vasút felőli oldalának nagyjából a fele a Dózsa utcától számítva. Ide pedig a kónyi Iparos és Társaskör választmányának 1927. április 10-i jegyzőkönyve alapján a következőképpen került: „A jegyző bejelenti, hogy magánúton a tudomására jutott, hogy a futball csapat e hó 18-ra barátságos mérkőzésre hívta a barbacsi levante egyesület csapatát. Ezt a lépést azonban kissé korainak és elhamarkodottnak tartja, egyrészt azért, mert a csapat, mérkőzésre szolgáló alkalmas területtel nem rendelkezik, másrészt pedig a csapat véleménye szerint kellő tréning hiányában van. Jeleni továbbá, hogy a kör alelnöke és Dominkovics Rezső választmányi tag szóbeli kéréssel fordult a helybeli intéző úrhoz (Joób Viktor), hogy a vasút melletti ún. szénarakodót és veremhelyet futballpálya céljára átengedné. Az intéző úr javasolta, hogy a kérést írásban hozzák a Székeskáptalan elé és ő azt pártolól fogja bejelenteni. A kérvény beadott és remény van arra, hogy a csapat rövid időn belül gyakorlásra, sőt mérkőzések tartására is alkalmas területhez jut. A kérés a Kör 1927. május 15-i választmányi ülésének jegyzőkönyve alapján elég gyorsan választ kapott: „Papp Géza, a csapat megbízottja bejelenti, hogy a Székeskáptalantól pálya használati engedélye megérkezett. Dominkovics Rezső tagtárs az Intéző úrnak (Joób Viktor) erre vonatkozó írásos engedélyét is bemutatja, amelynek értelmében a pálya használatáért évente 1 pengő bér fizetendő. Az engedély évente megújul és a további visszavonásig tart. Bejelenti, hogy a pályát megcsináltatták, erre Kokas Ferenc tagtárs 8 pengőt ajándékozott, csak 1 pengő 10 fillért kell ráfizetni.”

Ezen a helyen egészen a negyvenes évekig volt a futballpálya, akkor kezdték telkeknek kicserélni a ma is Paptagnak hívtott településrészt. Erre a 101 éves Horváth Istvánné, községünk jelenleg legidősebb lakója régebben így emlékezett vissza: „Akkoriban kezdtünk el az Alkotmány utcában épülni, és 1949-ben költöztünk ide. Azóta is itt lakom, mindig tettünk egy kicsit a házhoz. Először két ötször ötös szobát építettünk, akkor még villany se volt. Aztán egész életünkben mást se csináltunk, mint alakítottuk, ragasztottuk. Egyszer ki is fakadtam, hogy 1949-ben elkezdtem ezt a házat, most meg már ilyen öreg vagyok, és még mindig nem fejeztem be.”

Ezt követően a régi Vásárteret alakították futballpályává, és az előző számunkban megidézett „híres Kónyi KISE 11” legendás otthona lett. Erről Máté Géza beszélt az újságban annak idején: „Pályánk az nem volt böcsületes, akkor még itt fociztunk a vásártéren. A vásárteret megszüntették akkoriban, mi pedig kiszedtük a korlátokat, amihez annak idején az állatokat kötötték. Ahol most a víztoronyhoz kell felmenni volt egy cédulaház, az akkora épület volt, mint most az öltöző. Ott adták ki vásárok alkalmával a marhaleveleket, felírták az állatokat, meg szedték a vásárdíjat. Ezt mi megszüntettük ott, viszont hátul, a domboldal mellett borzasztó gödrök voltak, mert onnét hordta a falu a homokot. Ezt is meg kellett a csaptnak szervezni, hogy a domboldalról feltöltsük a gödröket. Ezen a pályán futballoztam én a KISE 11-gyel 1948-ig.”

Aztán ennél is jóval tovább, egészen 2004-ig ide járhattak szurkolni a kónyi sportbarátok, és bizonyára sokan rengeteg felejthetetlen élménnyel gyarapodtak ebben az 56 évben. Arról, hogy milyen

meccsek zajlottak itt, és mennyi néző is volt kíváncsi rájuk, csak egy apró adalék a Nemzeti Sport 2002. október 1-i számából, ahol akkor a kónyi meccs volt a kiemelt a Megyei 1. osztályból: „Unicentrál-I. osztály. Kóny-Koronc 0-3 (0-2). Kóny, 800 néző. V: Lidi. Kóny: Kránitz - Árpási, Horváth Á - Varga R. (Prém), Pozsgai, Szabó T. - Csöngető, Kovács Sz. Máté (Kovalovszky) - Boda, Vági. Játékos-edző: Árpási Csaba. Koroncó: Venesz - Regner, Bugár, Farkasházi, Tar - Rác, Pruczy, Joó (Bognár), Varga A. (Fodor) - Varga R- Farkas Cs. Edző: Sági Péter. G: Pruczy, Regner, Varga A. Jó, Kovács Sz., Szabó T. ill, Farkas Cs., Pruczy, Venesz”. Összehasonlításképp néhány adat a Nemzeti Sport ugyanazon hétfévi számaiból: az NB1-es bajnokesélyes MTK Hungária – Békéscsaba 3-0, Hidegkúti stadion, 1000 néző; a másodosztályban egykor nagy rangadónak számító FC Tatabánya – Diósgyőri VTK, 1:0 Tatabánya 600 néző, a másodosztályú bajnokesélyes Pécsi MFC-BKV Előre 1:0 800 néző.

Ilyen meccsek voltak a vásártéri pályán, azonban azzal a területtel a 80-as évektől kezdődően egyre több gond volt. Eleve túl keskeny volt, és a mellette lévő telkek meg az út miatt bővíteni nem nagyon lehetett, a talaja pedig borzalmas volt. Én magam is emlékszem olyan meccsre, ahol a Kóny SE úgy szerzett vezetést, hogy az ellenfél kapusa elkapta a hazaadott labdát, majd hanyatt esett egy göröngyben egyenesen be a kapuba. Szóval hosszú ideig kérdéses volt a pálya sorsa, míg végül 2004-ben költözött jelenlegi helyére, a Kerék-tóra. Arról, hogy ez hogyan alakult így, a Falunap és az átadó ünnepség kapcsán Cs. Kovács Attila írt a Kisalföld 2004. augusztus 9-i számában. „A község tizenötödik Falunapján avatták fel a hétvégén Kónyban a nemrégiben állami támogatással elkészült Kerék-tói Sportközpontot. A falubeliek ezután a műfüves és hagyományos focipályán, aszfaltozott kézilabdapályán és salakos teniszpályán sportolhatnak. A létesítményt Gyurcsány Ferenc gyermek-, ifjúsági és sportminiszter adta át a kónyiaknak. Avatóbeszédében a szülőföld, a sportolás és az összefogás fontos szerepéről beszélt. Az úgynevezett Kerék-tó hasznosítása régóta gondot jelentett az önkormányzat számára, mígnem megszületett a döntés a sportközpont kialakításáról. Első lépésként két évvel ezelőtt a terület tulajdonjogát szerezték meg, tavaly pedig a rendelkezésükre álló saját erőből kezdték el a földmunkákat. Megoldották a belvízproblémát és sor kerülhetett a mintegy négyhektáros szabadidő- és sportközpont megépítésére. A Gyermek-, Ifjúsági és Sportminisztérium által kiírt pályázaton sikeresen szerepeltek és a tárcá 14,6 millió forint támogatást adott a beruházáshoz.”

Így indult tehát a Kerék-tón a kónyi futball, és azóta is ez a hely az otthona a Kóny SE-nek. Mivel pedig községünk minden nagyobb rendezvényét (Bikafesztivál és Majális, Táncdalfesztivál, Falunap, Vakációsirató) itt tartjuk, így a **Kerék-tó Szabadidőközpont** községünk legfontosabb helyévé vált, és minden bizonnyal most már nem csak a sportszerető helyieknek vannak innen nagy élményeik.

Egy olyan pillanatot emelnék ki a hely történetéből, mely falunk történetébe is be fog kerülni: 2017. június 26-án 12 óra 20 perckor itt fogadhattuk az olimpiai lángot: „Községünk polgármestere, Aller Imre vette át a lángot Jakab Petrától a szervezőbizottság képviselőjétől a szép számban megjelent közönség előtt, melyet az érdeklődő helyiek mellett a Szociális központ napközi táboraának résztvevői és a társteleptülések delegációi alkottak. Aller Imre elmondta, hogy ez egy történelmi pillanat a falu életében, és nagy megtiszteltetés. Ezután megköszönte a szervezőknek, hogy bár Kóny nem tartozik a győri kistérséghez, mégis olyan jelentős, Győrhöz kapcsolódó településnek tekintették, ahová el kell juttatni ezt a fontos jelképet és üzenetet. „Az pedig, hogy Győr ennyire kiemelkedő nemzetközi eseményt rendez, bizonyítja a város gazdasági erejét” - mondta még el a polgármester. Ezt követően a gyermektábor olimpiájának győztesei vehették át jutalmukat Aller Imrétől, Jakab Petrától valamint Hugoo-tól, az EYOF kabalafigurájától, aki ugyancsak tiszteletét tette a rendezvényen. Ezután a polgármester átadta a fáklyát Göncz Mariettának, akinek vezetésével az olimpiai láng megkezdte az útját a községben. (...) A láng végül a Soproni úton ért vissza a Kerék-tó Szabadidőközpontba. Itt még lehetett vele fotózkodni, valamint a gyerekek körében nagyon népszerű Hugooval is, aki rengeteg autogramot is kiosztott. Községünket végül 13 órakor hagyta el az olimpiai láng, hogy más helyekre is elvigye az olimpia üzenetét: gyorsabban, magasabba, bátrabban!” - írtuk akkor újságunkban.

Végül még idézzük fel, mi is lett a korábbi sportpályák helyén. Az Alkotmány utcai területről a Szemelvények Kóny múltjából I-ben olvashatjuk: „A volt Páptag és az egykori uradalmi cselédházak, gazdasági épületek helyén új, két szobás lakások emelkedtek, most egyenes utcák, gondozott gyümölcsös kertek terülnek el.” A vásártéri futballpálya 2018-ban nyerte vissza eredeti funkcióját, és itt termelői piac üzemel. A létesítményt az akkori falunapon adták át: „11 órakor ünnepélyes esemény következett: átadták a TOP-1.1.3-15-GM1-2016-00007 „Helyi termelői piac létesítése Kóny községben” pályázati támogatásból megvalósult új piactér épületét, melyet Brezina Balázs, községünk plébánosa áldott meg. Beszédet mondott Czepek Gyula tervezőmérnök, valamint Aller Imre polgármester is. „Egy éve ugyanezen a helyen álltunk Falunapkor, amikor is egy nyertes pályázatnak köszönhetően letettük az alapkővét az Európai Unió-s támogatásból megvalósuló termelői piacunknak. Ma már az eredmény látható, kézzelfogható. Az építési munkák ez év tavaszán kezdődtek az 5000 négyzetméteres területen. 1100 négyzetméter aszfaltos út épült, térburkolattal ellátva készült 24 db parkoló, 710 négyzetméter nyitott, és 160 négyzetméter fedett eladótér, a piachoz tartozó 62 négyzetméteres épületben iroda és mellékhelyiségek kaptak helyet.”

Csikai Gábor

Ismét Kónyi Húsvéti FÉSZEKRABLÁS!

Ahogy ígértük ismét jelentkezzünk a „NAAAGY” húsvéti fészekrablással!

Húsvétvasárnap, április 17.-én délután 2 órára a felhívásunkra jelentkezők megépítenek, kihelyeznek egy „fészket” a házuk elé, benne valami kis aprósággal az apróságoknak. 6 óráig pedig fogd kézen a családot és együtt kutassátok fel a faluban elbújó fészkeket! Ha szeretnétek, cserébe hagyhattok is valamit a fészekben/fészeknél/ postaládában (Például egy rajzot, vagy ha már tud írni a gyerkőc, akkor akár egy verset is, vagy bármilyen apróságot, amit ő szeretne cserébe adni), hiszen van, aki nem megy gyűjteni „csak” épít. A címetek/térképet szintén privát fogjuk kiküldeni és mindenkit kérünk, hogy

aki szeretne fészket rabolni, az készítsen is fészket, hogy az öröm kölcsönös legyen. Köszönjük!

Jelentkezni bármelyik szervezőnél lehet privát üzenetben április 15.-én éjjelig a fészkek címe és a vadászni induló gyerekek számának megadásával.

Ha bármilyen kérdés van, keressetek minket bizalommal. Várjuk a jelentkezéseket! Lambertné Zentai Zita, Konczos – Németh Judit, Szakács Eszter – szervezők

A tavaly készült fészkek-képekből adunk közre néhányat lapunk hasábjain.

